

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2013. augusztus

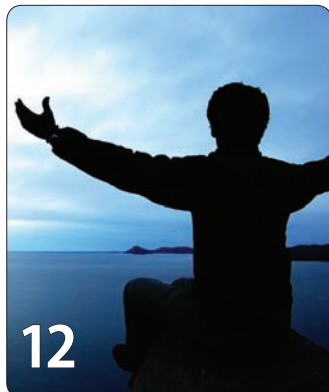
Adventszemle

A vallásszabadság
mindig időszerű

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

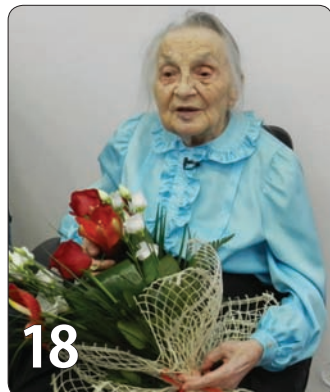
Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

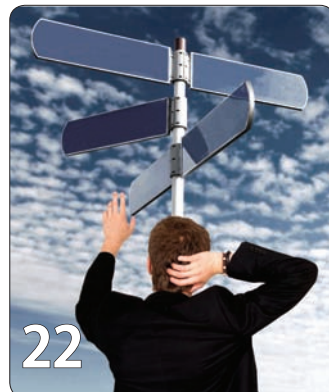
12

17

18

22

3 Vezércikk

Nelu Burcea

A szabadság szabadsága

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Közlemények
- Eseménynaptár 2013 szeptemberére
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

John Graz

Az adventisták és az emberi méltóság

10 Vallásszabadság

Lépések a vallásszabadság felé

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A sperieteni-i gyülekezet
- Izland

12 Vallásszabadság

Clifford R. Goldstein

Szabad akarat vagy Isten akarat

14 Vallásszabadság

Sorin Dinu

A véleménynyilvánítás szabadsága

16 Vallásszabadság Info

17 A remény zenéje

Mihai Bejinariu

Kóruspróba a kristálytengernél (II) – a gyülekezeti karvezető

18 Évforduló

Iosif Diaconu

A száz éves élet titka

20 Nékem az élet Krisztus

Mezei Áron

Száz annyi

21 Adventista Teológiai Intézet

Roxana Paraschiv

Az egyetem küldetése (I)

22 Bibliai dosszié

Florin Lăiu

Mindkét lábára sánta (II)

24 Jelenkori történelem

Gheorghe Modoran

Az újprotestáns egyházak felekezeti jogállásának elismerése

26 Missziónapló

Sinziana Constantin

Beszélgetések... egy könyv evangélistával!

28 Bibliai prófécia

Laurențiu Moț

A két maradék

30 Gyermeekold

Alina Chirileanu

Bibliai nevek

31 Szívtől szívnek

Teodor Huțanu

Örök ifjúság?

2013. augusztus. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő, Ștefan Tomoiogă, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Papp Andrea, Szerkesztette Mezei Áron Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

A szabadság szabadsága

Sok esetben csak akkor tudatosítjuk bizonyos értékek fontosságát, amikor már nem állnak rendelkezésünkre. Más esetekben pedig csak akkor fogjuk fel bizonyos elvek értékét, amikor azok már megvalósíthatatlanná válnak. Sőt – sarkítva – a szereteteinket csak olyankor értékeljük igazán, amikor távol vannak tőlünk. Ez az a bizonyos elérhetetlenség érzése tárgyakkal, tettekkel, emberekkel kapcsolatban.

Felháborítóan hangzik, de érezhető a tétlenség, mely beteljesületlenséget hagy maga után.

Ha a saját gondolkodási rendszerünk a birtoklás és az ahhoz való viszonyulásunk elvére épülne, arra, hogy hogyan értékelünk, hogyan fejlesztünk vagy tökéletesítünk bizonyos dolgokat, akkor lehetséges, hogy elégedettebbek lennénk az elérhetetlenség utáni rohanásunkban, a dolgok, ötletek, elvek birtoklása utáni vágyaink megvalósításának fergetegében.

Az adott eszményi összefüggésben hajlamosak vagyunk a szabadság felől elmélkedni, mely során feltevődik a kérdés: Hogyan is nézne ki a világunk, ha nem létezne szabadság? Úgy tűnik, hogy ez is az elérhetetlenség, a megrövidítettség, az egyenletlenség gondolkodásmódja. Másrészt, hogyan néz ki a világunk most, hogy rendelkezünk a szabadsággal? Mennyire tudatosítjuk a szabadság jelenlétét? Mennyire érezzük szabadnak magunkat a szabadság közepette? Mit teszünk annak érdekében, hogy ezt megtartsuk és fejlesszük?

A hagyományos felfogás szerint hajlamosak vagyunk a természetszerűleg önmaguktól is működő dolgokról azt állítani, hogy: Rendben van ez így! Így, hogy? Miért így? Meddig tart ez így?

De – figyeljük meg – a mi világunkban, a rossz, a gonosz önmagától fejlődik, míg a jót folytonosan ápolni, fenntartani, fejleszteni kell.

A jó folytonosságának fenntartása és tökéletesítése ÁLDOZATOT igényel. Ha nem hiszitek, figyeljétek meg a 2000 évvel ezelőtti történelmet. Az áldozat sok esetben ellentétben áll a szabadsággal. Azt szeretném kiemelni, hogy a sok millió vértanú, akiket mind a szabadság érdekében, illetve a vallásszabadság hiánya miatt üldöztek, a szabadság számos vetületét megtapasztalták. Ahogyan azt egy idős, általam tisztelt adventista lelkész megfogalmazta: „A börtönben erőtel-

jesebben éltem meg a szabadság érzését.” Ez a hozzáállás ellentmondásosnak tűnik. Miközben arra utalt, amit bizonyos értelemben elveszített, vagyis a külső szabadságot, addig a „békén hagyás” minden percének örvendett, különösképpen hálás volt belső szabadságáért. Mit tehet az ember annak érdekében, hogy ehhez hasonló ellentmondásos érzéseket éljen meg?

Amikor a Megváltónak a János evangéliumában leírt szavaira gondolok, azt hiszem, hogy meg tudom érteni ezeket az érzéseket: „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (Jn 8:32). Milyen hatalmas erő! Milyen nagyszabású gondolat! A gondolkodási folyamatnak, a szabadság elérésének milyen szépsége! Milyen mélység! Mekkora igazság! Ezekkel az elvekkel ellentétben megfigyelhetjük, hogy jelen korszakunk felfogása szerint a valótlanosság biztosítja a szabadságot. Szegény időbeliség! A szabadságot nehéz mennyiségi és minőségi szempontok alapján felmérni. A szabadság új értékeit akkor érhetjük el, amikor elkezdjük megérteni az igazságot. Azért, mert az igazság szabaddá tesz. A vallásos igazság, az emberi kapcsolatok valódi alapja, az erkölcsi jóval, széppel és tökéletességgel kapcsolatos feltétlen igazság... Ez szabadít fel.

A szabadság egy eszmény, azonban követelménnyé kell válnia, annak ellenére, hogy az eszmények világában nehéz felszólításokról beszélni. A vallásszabadság azonban nem lehet alku kérdése, a vallásszabadságot támogatni kell:

- Tiszteljének.
- Legyen jogod a hátrányos megkülönböztetés nélküli beilleszkedésre.
- Álljon jogodban, hogy egy bizonyos vallásos meggyőződést gyakorolj és szabadon éld a hitedet.

Az Úr Jézus Krisztus szavai is ezt hangsúlyozzák: „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Mt 7: 12). ■

Nelu Burcea
a Román Unió Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának vezetője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Hivatalos adatok szerint 80 944 adventista van Romániában.....

2013. július 4-én közzétették a 2011-es népszámlálás adatait. Ennek alapján Romániában 80 944 személy vallotta magát adventistának. Ez a 20 121 641 összlakosság 0,4%-át jelenti, és ide tartoznak a kereszttelt tagok, gyerekek és más személyek is, akik magukat adventistának vallják. Megfigyelhető továbbá, hogy az adventisták száma csökkent a legutóbbi népszámlálás óta

– 2002-ben 93 670 személy vallotta magát adventistának.

Tulajdonképpen szinte minden romániai vallásfelekezet csökkenő tendenciát mutat a 2002-es népszámláláshoz viszonyítva, mivel a népesség is csökkent. Akkor az ország összlakossága 21 680 974 személy volt.

Megjegyzendő, hogy a 2011-es népszámlálás adatai szerint 20 743 sze-

mély nyilatkozta magáról, hogy ateista (2002-ben ez a szám 8 524 volt), és 18 917 személy nem tartozik egyetlen egyházhoz sem (2002-ben 12 825 személy vallotta ezt magáról). Továbbá figyelemre méltó az is, hogy a 2011-es népszámlálás alkalmával 12 597 39 személy nem nyilatkozott a vallásával kapcsolatosan, ezért nem került besorolásra egyetlen felekezethez sem.

Vallásfelekezet	Ortodox	Római-katolikus	Református	Pünkösdistá	Görög-katolikus	Baptista	Evangéliumi keresztény	Jehova tanúja
2002	18 817 975	1 026 429	701 077	324 462	191 556	126 639	44 476	-----
2011	16 307 004	870 774	600 932	362 314	150 593	112 850	42 495	49 820
Különbség	- 2 510 971	- 155 655	- 100 145	+ 37 852	- 40 963	- 13 789	- 1 981	-----

Különleges keresztség Konstancán.....

Több mint 600 személy, rokonok, barátok, adventisták és nagyon sok turista vett részt a Fekete-tenger partján tartott keresztségen. Ez alkalommal 32 személy kötött szövetséget az Úrral. Ebből 31-en 13 és 20 év közötti fiatalok, akikhez egy 60 éves személy is csatlakozott.

A Konstanca megyei adventista gyülekezetek lelkészei hangsúlyozni kívánták az ifjak keresztségének fontosságát. Ezért ezen a keresztségen különösen fiatalok vettek részt. Amikor a lelkészek találkoztak, felfedezték, hogy közösek a terveik, elhatározták, hogy közösen szervezik meg ezt a keresztséget. Így tehát több mint 30 fiatal készült a keresztségre.

Ezek közül 13-an együtt nevelkedtek a topraisari ösker-, illetve serdülőcsoportban. Ez is azt bizonyítja, hogy igenis nagyon fontosak a korcsoportonkénti tevékenységek és programok.

Az esemény másik érdekessége a „Dumbrava Roșie” gyülekezet gya-

kornok-lelkészeinek, Dumitru Bogdan-nak a tevékenysége, aki egy éven át dolgozott a gyülekezet ifjaival, együtt tanulmányozták a Bibliát és különböző tevékenységekben vettek részt. Az év elteltével 12 ifjú döntött a keresztség

mellett, ami váratlanul érte még a gyülekezetet is. Ezenkívül a tagokat meglepte az ifjak bibliáismerete és eltökélt szándéka, hogy követik Krisztust.

Forrás: Adventista Info, 641/2013. július 19.

A kolozsvári „Maranatha” Adventista Teológiai Líceum különleges eredményt ért el.....

Mihai Mocean végzős diák a napokban kivívta az egész ország elismerését. Down-kórban szenved, ennek ellenére sikeresen érettségizett. „Egy Down-szindrómás gyerek a legtöbb esetben még a 8 osztályt is nehezen végzi el” – nyilatkozta Emanuel Ungureanu, Mihai egyik tanára.

Felkavaró története van ennek a fiatalembernek. „Már születése óta megaláztatás érte – mondta az édesanyja – szörnyszülöttnek tartották, aki semmire sem fogja vinni az életben, de végül Mihai minden előítéletet legyőzött.”

Nehézségekkel küzdött, amikor be akarta íratni fiát az óvodába, majd az iskolába, mivel az állami oktatási intézmények egyszerűen elutasították, de végül a kolozsvári „Maranatha” Adventista Teológiai Líceum befogadta őt.

Itt nyugalomra és elfogadásra lelt. Értékelték őt az iskolatársak és a tanárok is, hiszen éppen erre, egy ilyen feltétel nélküli szeretetteljes légkörre volt szüksége.

„Nagyon aggódtam..., arra gondoltam, hogy más gyerekek, más tanárok közé kerül, újra el kell magyaráznom, hogy mi a helyzet a fiammal. Engem valósággal kikészített, hogy folyton az embereket és a társadalmat kellett nevelnem. Ám a Maranatha iskolába szó nélkül felvették. Nem volt szükség tanári konzíliumra, sem nyilatkozatokra, sem feltételekre, kitételekre...” – nyilatkozta az édesanyja, Mariana Moceanu, a *Ziar de Cluj* napilapnak.

És a fiatalember történelmet írt: 7-es osztályzattal érettségizett, miközben az ország diákjainak közel a fele nem érte el az átmenő jegyet.

„Mihai az egyik hősöm. Nem tudok róla, hogy történt-e ilyen korábban Romániában” – mondta Emanuel Ungureanu, a fiatalember tanára, aki hozzátette, hogy ez az eset egy reményteljes üzenet minden nehézséggel, betegséggel élő ember számára.

Forrás: Adventista Info, 640/2013. július 12.

A bukaresti „Ștefan Demetrescu” Adventista Teológiai Líceum diákjai az országos átlag kétszeresét érték el az érettségi vizsgákon.....

Az elmúlt évekhez hasonlóan a bukaresti „Ștefan Demetrescu” Adventista Teológiai Líceum diákjai az érettségi vizsgákon az országos átlag kétszeresét érték el.

„Iskolánk diákjai az érettségi vizsgán közel 90%-os átmenési (89,79%) átlagot értek el. Reményeink szerint az érettségi vizsgák második fordulójával meghaladjuk a 95%-ot” – nyilatkozta Adrian Mihalcea, a „Ștefan Demetrescu” Adventista Teológiai Líceum igazgatója.

A „hagyományosan” jó eredmények még inkább előtérbe kerültek, amikor bevezették a vizsgák kamerás felügyeletét, hiszen ezáltal is fény derült bizo-

nyos tanintézményekben a valóságra és a komoly felkészítésre.

Ennek folytán a IX. osztály mind a 84 helyére már beiratkoztak a tanulók, a legkisebb felvételi jegy a matematika-informatika szakon a 9,22-es volt. A „Ștefan Demetrescu” líceum iránt megnőtt érdeklődésnek egyik sajnálatos következménye az lett, hogy nagyon sok jó tanuló, aki más középiskolába bejuthatott volna, a jó jegyei ellenére sem jutott be a mi iskolánkba.

A kiváló eredmények egy másik következménye az a nagyszámú áthelyezési kérés, amelyet más tanintézmények tanulói tettek le a „Ștefan Demetrescu”

líceumhoz. „A kérések jelenlegi száma eléri az ötvenet, ami meghaladja az iskola befogadóképességét. Egyre több nem adventista tanuló szeretne az iskolánkban tanulni” – mondta az igazgató.

A Hetednapos Adventista Egyház támogatja hívei és a társadalom oktatását és fejlesztését. Jelenleg világszinten egyházunk a második legnagyobb oktatási rendszerrel rendelkezik, a római-katolikus után. 7806 iskolánk, középiskolánk és egyetemünk biztosítja több mint 1 600 000 diák oktatását.

Forrás: Adventista Info, 641/2013. július 19.

Az Adventista Teológiai Intézet legfrissebb végzettjei nem akarnak közönséges emberként élni!.....

Az Adventista Teológiai Intézet idei 50 végzőse június 9-én, vasárnap öltötte fel az ünnepi talárt. Az ünnepség 10 órakor, Marius Munteanu, az Adventista Teológiai Intézet elnökének köszöntő szavaival, és Daniel Nae, a

Török-Ciprusi Misszió elnökének imájával kezdődött.

Az áhítat perceit dr. Magyarosi Barna, az Inter-Európai Divízió Oktatás és Családi Élet Osztály igazgatója tartotta meg. Zeneszámok következtek, majd

bemutatásra kerültek az államvizsgázó és a mesteri fokozatú végzősök. A mexikói Montemorelos Egyetemet Ekel Collins rektorhelyettes képviselte.

Dr. Ion Toma rektorhelyettes igehirdetése után elhangzott a küldetés,

amelyet a romániai Hetednap Adventista Egyház Uniójának titkára, Ioan Câmpian-Tătar közölt. Az odaszente-lődési imát Eduard Călugăru, az unió pénztárosa mondta el. A diákok nevében a pasztorálteológia szakos Adrian Curcan szólalt fel, majd a végzősök virággal köszöntötték a tanáraikat. Az

Adventista Teológiai Intézet 1924-ben nyitotta meg kapuit, és azóta 1 500 diák végzett. A korábbi végzős nemzedékekhez hasonlóan az idei végzősök is elhatározták, hogy válaszolnak a kihívásra: „Nem leszek közönséges ember, mivel jogom van különlegesnek lenni.” A diákevek tapasztalatai alapján

meggyőződhetnek arról, hogy Istennel minden lehetséges. Most pedig másokon van a sor, hogy felfedezzék ezt az igazságot.

További tájékoztatás a 2013-as felvételről a <http://institutadventist.ro/admitere/> honlapon.

■ VILÁGEGYHÁZ

Visszhangok az Adventista Fiatalok Nemzetközi Kongresszusáról .....

Július 8–13 között zajlott Dél-Afrikában, Pretoria városban az Adventista Fiatalok Nemzetközi Kongresszusa. Az eseményen 97 ország képviselőjében közel 3 100 fiatal vett részt.

Az eseményt egy missziós kampány előzte meg, az *IMPACT Dél-Afrika*. Ennek keretében közel 60 szociális és missziós tervet ültettek életbe, amelyeken hozzávetőlegesen 1000, a világ minden tájáról érkezett fiatal vett részt. „A fiatalok csodálatosan érezték magukat a szolgálatban, amellyel befolyást gyakorolhattak az ország különböző városaira” – mondta Gilbert Cangy, az

Adventista Egyház Ifjúsági Osztályának igazgatója.

Az esemény záróakkordjaként a jelenlevők meghallgathatták az ismert idegsebész, Ben Carson testvér, és Ted Wilson, az egyház elnökének üzeneteit.

Carson testvér központi üzenete a következő volt: „Soha ne tartsátok magatokat túl nagyoknak Isten szemében, és sose tagadjátok meg Őt, bárhová is vezérelne, és bármilyen küldetést kapnátok Tőle. Ha Ő lesz életetek központja, akkor kiváló sikereket érhetnek el.”

Wilson testvér az igehirdetésben értékelő szavakkal illette az ifjakat, és

arra bátorította őket, hogy vigyék tovább az Adventista Egyház missziós küldetését. „Szeretünk benneteket, és a jövőre nézve rátok alapozunk. Változtassátok meg a várost, ahol éltek, változtassátok meg országotokat. Testvéreim és testvérnőim, változtassátok meg a világot Jézus Krisztusért!”

A kongresszus szervezője, Gilbert Cangy elmondta, hogy az esemény sikeresen egyesítette a világ minden táján élő ifjakat. „Az esemény során valós módon karoltuk fel a sokszínűséget... Mindenki számára jutott hely – minden ország, minden kultúra számára.”

■ KÖZLEMÉNYEK

Köszönetnyilvánítás.....

A *Curierul Adventist/Adventszemle* szerkesztősége köszönetet mond mindazoknak, akik válaszoltak felhívásunkra és beküldték folyóiratunk régebbi számait, ezzel gazdagítva a folyóirat archívumát. A következő személyeknek köszönjük küldeményeiket: Ciprian Bunghez (Galac), Tudor Zamfir (Jászvásár – Betania), Petre Morar

(Jászvásár – Sărărie), Titina Stroe (Bukarest – Labirint) és Carmen Morcov (Bukarest – Popa Tatu).

Ezúttal újra felhívással fordulunk olvasóinkhoz, küldjék el folyóiratunk régebbi számait, hogy ezzel is bővíthessük az archívumot. Várjuk úgy a román, mint a magyar nyelvű folyóiratokat. Akik szívesen nekünk adomá-

nyoznák a birtokukban levő számokat, kérjük, forduljanak szerkesztőségünkhöz a 0742-106 820-as telefonszámon, vagy a curierul@adventist.ro e-mail címen. A postai leveleket a következő címre várjuk: str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38/A, Voluntari, jud Ilfov, cod 077190. Kérjük ráírni a borítékra: *pentru Curierul Adventist*

A lelkiismereti okokból egykor elítéltek találkozója .....

A Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Egyesülete meghívja tagjait a 2013. szeptember 7-én tartandó 24. ta-

lálkozóra. Helyszín: alexandriai adventista gyülekezet (Avocat Al. Colfescu utca, 74 szám, Alexandria).

További információk:

tel.: 0744-513 124

e-mail: fostidetinutiazs@gmail.com

Új műsor a Speranța Tv-ben

A **Speranța Tv** programjában új műsor szerepel „Loma Linda 360” címmel, amelyet az Adventista Egyházhoz tartozó Loma Linda Egyetemen és kórházaiban készítenek, Kaliforniában.

A műsor a negyedik évadjánál tart és mindeddig folyamatosan élvezte a nézők és szakemberek megbecsülését; három egymást követő éven át megkapta a televíziós világ legtekintélyesebb díját. A „Loma Linda 360” műsorban megismerkedhetünk sikeresen kezelt emberek történetével, valamint az orvostudomány legújabb műszaki és betegellátási vívmányaival.

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2013 SZEPTEMBERÉRE*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
szepember 6–8.	A könyvevangélisták találkozója	Méhkert	Howard Faigao, igazgató, Könyvevangélista Osztály, Generál Konferencia
szepember 10–11.	Lelkészi találkozó	Craiova	Olténiai Konferencia
szepember 21.	Gyülekezetavatás	Bethlen (Beszterce-Naszód megye)	Észak-Erdélyi Konferencia
szepember 28.	Missziós év elindítása Szilágy megyében	Kraszna (Szilágy megye)	Ciprian Iorgulescu, Román Unió, Ștefan Tomoioagă, Észak-Erdélyi Egyházterület

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Aida Moldovan

Bukarestben született 1928. december 16-án. Gyerekkorát és első iskolai éveit Lugoson töltötte a nagyszülőknél (Maria és Gheorghé Motorca). Lelkésznagytatjától tanulta meg a szeretet és az együttérzés nagy leckéjét, a betegekre, nehézségben levőkre való odafigyelést. Bukarestben végezte a középiskolát, majd beiratkozott a „Victoria” Orvosi Iskolába, ahol többek között az akkori Adventista Egyház elnöke, Ște-

fan Demetrescu, valamint dr. Elefteria Iacob Prisecaru és dr. Ioan Moldovan voltak a tanárai. Mivel szerette volna jobban megismerni az Úr Jézus Krisztus általi üdvösség igazságait, beiratkozott a méhkerti bibliai intézetbe, ám időközben – 1949-ben – a hatóságok feloszlatták a tanintézményt.

1951-ben férjhez megy dr. Ioan Moldovánhoz. Két gyerekük – Corneliu és Roxana – hűséges édesanyja, később pedig hűséges nagymamája lett két unokájának is: Ana-Mariának és Alexandrunak.

Férje oldalán életét a betegek és a szenvedők megsegítésére szentelte. Együtt hirdették égő vágygal Jézus Krisztus visszajövetelét. Érző lelkületéről és meggyőződéséről tanúskodik sok verse, közmondása és elmélkedése, amelyekben töretlen reménységét fejezi ki Urunk visszajövetelében.

Földi futása 2013. június 26-án ért véget. A temetésén jelen levő lelkészek, Teofil Petre, Gabriel Dincă és Leonida Ghioaldă, arról a boldog napról beszéltek, amely azokra vár, akik sorsukat a mindenható Isten kezébe helyezték.

Az adventisták és az emberi méltóság

Avallásszabadság, a családi élet, az egészség, a kölcsönös segítségnyújtás és a legalapvetőbb emberi szükségletek kielégítésének támogatásában a hetednapos adventisták kiállnak az Isten képére teremtett emberi lények méltóságának tiszteléséért.

Ez a kijelentés a Generál Konferencia 1998. november 17-én megjelent nyilatkozatából származik.

Mi mint egyház miért hisszük és valljuk minden emberi lény méltóságát? Az egyenlőség, az egészség, a szabadság, a személyes élet, a valósággyakorlás, a véleménynyilvánítás és az imádat miért egyformán minden ember joga, fajtól, felekezettől, nemzeti hovatartozástól, nyelvtől, színtől vagy törzstől függetlenül? És ez miért annyira fontos az egyház küldetése szempontjából? A válasz egyszerű: az emberi méltóság tisztelésében tartásáért vívott küzdelmünk nem politikai, oktatási, társadalmi vagy lélektani jellegű, hanem a Teremtő Istenbe vetett hitünkbe gyökerezik. Következésképpen, amikor emberi méltóságról beszélünk, elsősorban az Isten-ember kapcsolatáról kell szólnunk, és megértenünk annak mély teológiai és kapcsolatbeli vonatkozásait. Egy ilyen megfontolás magában foglalja a teremtés, a keresztséget, a Szentlélek, az erkölcsi törvény és a tanítványság valóságát.

Krisztus megváltásának kérdése

Az emberi méltóság teológiájának egy másik támpontja az az elv, mely szerint Isten akkor sem hagyta, hogy az ember egyedül álljon a halál és a pusztulás harcterén, amikor az fellázadt Ellene. Ádám és Éva, amikor az Éden kertjében vétkeztek, tulajdonképpen Isten akarata ellen lázadtak és megérdemelték a halált. De Isten másképp kezelte a bűn kérdését. Bármennyire is lázadtak, Ádám, Éva és leszármazottaik mégis Isten teremtményei voltak, és Ő megváltással oldotta meg a lázadást, élettel a halált és szeretettel a gyűlöletet. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, ha valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16)

Bármennyire bűnösök vagyunk, bármilyen távol kerültünk Tőle, mi akkor is Isten értékes tulajdonai vagyunk. Annak ellenére, hogy Sátán megpróbálja a bűn és egyéb csalogó eszközök bevetésével megszüntetni ezt az előjogot, Isten az Ő Fia, Jézus által felfedte előttünk, hogy értékesek vagyunk szemében, annyira értékesek, hogy Jézus meghalt bűneinkért a kereszten. Ez által a keresztséget annak a határozott bizonyítéka, hogy minden emberi lény hatalmas értékkel és méltósággal rendelkezik. Valóban, Jézus olyan mértékben azonosult az emberiséggel, hogy mindaz, amit mi egy másik emberrel teszünk, olyan mintha Vele tettük volna. „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek egygel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg.” (Mt 25:40). Ezért amikor valakit bántás, kínzás vagy megaláztatás ér, Krisztust éri.

Mi nem egy hosszú, bonyolult fejlődéstani folyamat véletlenszerű képződményei, vagy egy szeszélyes istenség önkényes tevékenységének eredményei vagyunk. Mi Isten szeretetének gyümölcse és az Ő egyetemes tervének részesei vagyunk.

A Szentlélek temploma

Amennyiben az emberi méltóság elvének alapja a teremtés és a megváltás ténye, ez a fel fogás azzal a bibliai kijelentéssel bővül, mely szerint mi a Szentlélek temploma vagyunk. „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” (1Kor 3:16-17)

Az a kijelentés, hogy az emberi lény Isten temploma és testünk a Szentlélek lakhelye, azt jelenti, hogy az emberi lényeket a lehető legnagyobb méltósággal kell illetnünk. Még egy hitetlen is vonakodna megszentelteleníteni egy istentiszteleti helyet. Akkor hogyan lehet egy ember erőszakos egy másik emberrel, aki szintén Isten képére volt teremtvé és a Szentlélek egyik lehetséges temploma? Senki nem lehet túl

ságosan alacsony rendű, túlságosan szegény vagy túlságosan érdemtelen ahhoz, hogy tiszteletlenül bánjunk vele.

De ez nem minden. Az emberi méltóság elve alapján fontos, hogy nagy gondal ápoljuk elménket és testünket, ne tegyük ki önmagunkat semmiféle visszaélésnek, túlkapásnak vagy ártalmas bánásmódnak. Ez által az emberi méltóság tiszteletére való adventista felhívás a saját hozzáállásunkból ered és az egész emberiséget felöleli.

Az emberi jogok első nyilatkozata

A Tízparancsolatot nevezhetjük az emberi jogok első nyilatkozatának. Ezek bármelyikének az áthágása közvetlenül érinti az emberi élet minőségét, a békét és a méltóságot. Jézus néhány szóban foglalta össze a Tízparancsolat lényegét: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. (...) Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mt 22:37-39). Az első négy parancsolat Isten iránti hűségünkről szól, mely tulajdonképpen jogaink forrása. Az utolsó hat parancsolat az emberközi kapcsolatokat határozza meg.

Miközben mindig Isten marad a támpont és a másokhoz való hozzáállásunk meghatározója, az erkölcsi Törvény második felének sajátossága, hogy az emberközi kapcsolatokat törvénybe foglalja. El tudnátok képzelni, hogy egy olyan ember aki erkölcsi irányítóját a Tízparancsolathoz igazítja, elkezdjen hazudni, ölni vagy tiszteletlenül és megvetéssel viselkedni embertársaival szemben? Az erkölcsi Törvény és az emberi méltóság közötti fogalmi kapcsolatot Jézus a hegyibeszédben hangsúlyozta. Egyetlen példa elegendő. Jézus a gyilkosságot nem szűkíti le arra a tényre, hogy egy ember kioltja egy másik ember életét, hanem azt a lenéző magatartást is ide sorolja, amikor valaki bolondnak nevezi a társát (v.ö. Mt 5:21-22).

Az adventisták tehát hangsúlyozzák az erkölcsi törvényt. Annak a végtelen és tiszta szeretetnek a gyakorlatba ültetése, amelyre ez hív bennünket, biztos és elpusztíthatatlan alapot képez az emberi jogok és az emberi méltóság érdekében való kiállásunk terén.

Vallásos életünk állandó kísértése, hogy meggyőződésünket különválasszuk a gyakorlattól. Ez leginkább az emberközi kapcsolatokban nyilvánul meg.

Amikor Isten azt parancsolja nekünk, hogy felebarátunkat önmagunkhoz hasonlóan, teljes szívünkkel szeressük, akkor tulajdonképpen az élet elsődleges céljához szeretne visszavezetni. Az élet értelme jó és a kapcsolatok megfelelőek, mind Istennel, mind az emberekkel.

Az emberi méltóság – elsődleges érték

Semmilyen formában nem szabadna támogatnunk egyetlen olyan politikát vagy hozzáállást sem, amely tagadja az emberiség bármely csoportjának méltóságát. Ugyanakkor bölcsnek és óvatosnak kell lennünk, amikor mint egyház hivatalosan szólunk, mert szótlán egyháznak lenni az élet kérdéseivel kapcsolatban olyan, mintha szégyellnénk Jézust, teremtő Istenünket és Megváltónkat. Mint az egyház tagjai, ne vegyünk részt olyan tevékenységben, amely az Isten képére teremtett embert tárgyként kezel. Ez nem csak következetesség, hanem bizonyágtévesztés kérdése is. Soha ne feledjük el, hogy ezen a földön Isten országának nagykövetei vagyunk, és egy új királyság hírvívői, mely helyreállítja és örökre leszögezi az emberi méltóság kérdését. „Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.” (Ésa 58:8) ■

John Graz a Generál Konferencia Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának elnöke, valamint a Vallásszabadság Nemzetközi Szervezetének titkára.

Lépések a vallásszabadság felé

Manapság a vallásszabadság valóság, az ember vitathatatlan joga. Örvendhetünk minden percnek, amellyel Isten meghosszabbítja életünket, az istentiszteleti alkalmak minden pillanatának. Mindezek ellenére meg kell értenünk, hogy ez vagy csak látszat, vagy nagyon rövid ideig tart. Ezért szükség van a tájékoztatásra. A tájékoztatás minden téren a valóság tudatosítását jelenti. Ez a tény a vallásszabadság kérdéskörében is nagyon jól alkalmazható, mivel még mindig jelentkeznek különböző gondok a tájékoztatatlanság vagy a „vallási türelem” fogalmának félreértelmezése miatt.

Hogy megbizonyosodjunk arról, hogy a gyülekezetek tagjai megfelelőképpen tájékozottak a kérdéssel kapcsolatban, a Vallásszabadság

Osztály szorgalmazta a Vallásszabadság Osztályvezető Kézikönyvének szerkesztését és nyomtatását. Ezt a kézikönyvet útmutatóként használhatjuk a vallásszabadság tekintetében nyugalmas időszakokban és válsághelyzetekben egyaránt. Az első rész a Vallásszabadság Osztály szemléletmódját mutatja be, a második rész azokat a törvényeket, amelyek a vallásszabadság fenntartását támogatják, a harmadik rész pedig lelki forrásanyagokat és prédikációkat tartalmaz.

A vallásszabadság kapcsán megjelenő válsághelyzetek személyes és intézményes megoldása érdekében a következőket javasoljuk:

1. Amikor valaki észleli, hogy az iskolában vagy a munkahelyén a vallásszabadság elvét érintő gondjai adódnak, először imádkozzon, majd beszélje meg a helyzetet tanárával vagy felettesével. A beszélgetés mindeképp legyen barátságos hangvételű, a szóban

forgó személyek magyarázzák meg, hogy miért nem mehetnek péntek este vagy szombaton dolgozni, iskolába vagy vizsgázni. A legtöbb esetben az őszinte beszélgetés megoldja a gondokat.

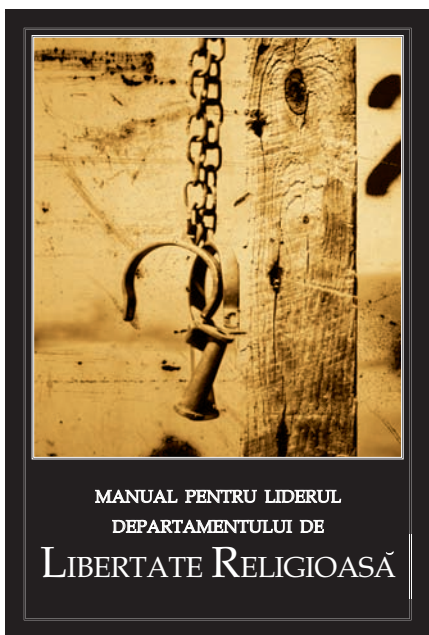
2. Amennyiben nem sikerül barátságos úton megoldást találni, az érintett személy beszélje meg a kérdést gyülekezete lelkészével. Ha nem szól, senki nem tudja, hogy gondjai vannak, és nem kap segítséget. Ha késlekedik megbeszélni a dolgot, akkor az nagyobb méreteket ölthet, és csökken a megoldás lehetősége. Szükséges egy kérvényt benyújtania a kérdéses intézmény igazgatóságához (lásd: példák a Vallásszabadság Osztályvezető Kézikönyvében), és ha szükséges, kérje, hogy az egyházterület is nyújtson be írásos kérelmet. Nagyon fontos, hogy minden leadott kérvény rendelkezzen iktatószámmal az adott intézmény részéről.

3. A helyzet súlyosságától függően a lelkész beszéljen a Vallásszabadság Osztály egyházterületi szintű vezetőjével, majd az Unió képviselőjével.

4. A legvégső esetben folyamodjanak ügyvédi, törvénytudói megoldásokhoz, de azt is a Vallásszabadság Osztállyal való szoros együttműködésben.

A vallási okokból való hátrányos megkülönböztetés valódi okának megállapításához az adventista hívó elemezze a munkahelyén tanúsított magatartását. Alapvető, hogy beszédünk és magaviseletünk által példaadóan viselkedjünk mind a szabadság, mind az üldözés idején. Gondoljunk a Megváltó szavaira: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem” (Mt 5:11).

Ne feledjük, hogy ugyanolyan jogaink és kötelességeink vannak, mint az állam bármely más polgárának. Nem kellene hátrányos megkülönböztetésben részesülnünk pusztán azért, mert szeretnénk megtartani a kapott igazságot, a bibliai elvek által irányított lelkiismeretünk szava szerint. ■

Hivatalos Kapcsolatok
és Vallásszabadság
Osztály

A sperieteni-i gyülekezet

A sperieteni-i (DB), jelenleg 230 tagot és több tíz látogatót számláló hetednapos adventista gyülekezet kezdetei 1928–1929-ig nyúlnak vissza, amikor Dragne Stănescu, a szomszédos Perșinari községben lakó Constantin Răduliciă keresztény életpéldája által megismerte és megkapaszkodta az igazságot. Elhatározta, hogy kilép az Ortodox Egyházból. Megkeresztelkedett, és missziós csoportot szervezett otthonában Moceanu lelkész vezetésével. A sperieteni-i advent történelem egy másik szálán is haladt, ugyanis Cârstea testvér egyik katonatársa által megismerte az igazságot és leszerelése után Dragne testvér csoportjához csatlakozott. Más hívőkkel együttesen 1930–1931-ben megszervezték a sperieteni-i hetednapos adventista gyülekezet első csoportját.

Az istentiszteleteket és összejöveteleket először a testvérek otthonában tartották, majd 1933. augusztus 22-én, Paraschiv Avram testvértől egy 240 négyzetméteres telket vásárolva, hét férfi hozzájárulásával felépítették az első imaházat, amely 1958-ig szolgálta a közösséget. Ekkor egy

újabb épületet emeltek fel ugyanarra a telekre, melyet 1990–1994-ig folyamatosan alakítottak, míg jelenlegi állapotát el nem érte. A légionárius időszak kivételével, amikor a gyülekezet épületében iskola működött, az 1929-es láng szikrájától napjainkig, a sperieteni-i adventista hívő közösség folyamatosan fejlődött fennállása 84 éve alatt. Isten anyagi és lelki téren egyaránt gazdagon megáldotta gyermekeit.

Jelenleg a sperieteni-i adventista gyülekezet tevékeny résztvevője a helység és a környező vidék életének, gyülekezeteket alapítottak Gura Șuții, Produlești, Picior de Munte, Perșinari, Ciurari és más helységekben is. A közösséget sok ifjú és gyermek gazdagítja, rézfúvós zenekart és furulyaegyüttest működtetnek, valamint az egyház számos tevékenységének és eseményének, ifjúsági fesztiváloknak, nyilvános evangelizációknak, különleges összejöveteleknek nyújtanak otthont.

Isten áldja meg gazdagon az Ő egyházát!

*Eugen Radu, lelkész,
Munténiai Egyházterület*

Izland

Az Izlandi Köztársaság Észak-Európa szigetországa. Területe 103 022 négyzetkilométer, lakossága körülbelül 320 000 fő. Fekvése az Európa és Észak-Amerika között húzódó földtani határvonalra tehető, így Izland egyedi éghajlattal és változatos domborzati formákkal rendelkezik. Itt található Európa legnagyobb gleccsere, de vannak magas hegységek, a lakásokat és a banán-, valamint egyéb gyümölcs- és zöldségtermesztő melegeházakat fűtő bővizű melegvízforrások, működő vulkánok is. Ugyanakkor a Golf-áramlat kedvező éghajlatot biztosít a világ egyik legszűkebb országának. Iparát a halászat, az idegenforgalom, a színesfém-ipar és a mezőgazdaság, különösképpen pedig az állattenyésztés tartja fenn. A többségi vallás az evangélikus-lutheránus, melynek jelenléte már a 16. századtól érezhető a szigetország életében.

Az adventista üzenetet O. J. Rüst norvég lelkész hirdette először ezen a vidéken, aki 1895 környékén a sziget körül hajózva megismertette az egyik lutheránus gyülekezet lelkészével a szombat igazságát. Ez, annak ellenére, hogy nem

tért át az adventista hitre, megkérte feljebbvalóit, hogy engedélyezzék neki a szombat megtartását lelkészi tevékenysége gyakorlásával egyidejűleg. 1897-ben David Östlundot küldték misszionáriusként a szigetre, aki már az úton találkozott egy, a segítségére siető családdal, akik annak ellenére, hogy nem voltak az egyház megkeresztelt tagjai, az egyház kiadványából értesültek az ő terveiről. 1900-ban kiadták az első izlandi újságot, mely hamarosan az egész sziget legismertebb folyóirata lett. Az első gyülekezetet 1906-ban alapították Reykjavíkban, az első iskolát pedig egy évvel korábban, 1905-ben.

Jelenleg Izlandon 6 adventista gyülekezet működik és egy csoport – összesen 489 tag, akik minden szombaton Istent dicsőítik. A nyilvántartási beszámolók megemlítik még a könyvkiadót, mely meglepő ilyen kis létszámú ország esetében. A belmissziós tervek mellett a tagok a külmissziót is támogatják, segítve azokat, akik többet szeretnének tenni, azonban nem rendelkeznek kellő anyagi háttérrel. Ez szép példát nyújt nekünk a testvéri együttérzésről és szeretetről.

Adrian Neagu lelkész, Olténiai Egyházterület

Szabad akarat vagy Isten akarata

A szabadság alapvető

Mi, hetednapi adventisták, hiszünk a szabad választás lehetőségében. Elveink e nélkül értelmüket veszítik. Lucifer bukása óta, Ádám és Éva bukásától egészen az utolsó napok végső válságáig, amikor mindenkinek választania kell „Isten pecsétje” és a „fenevad bélyege” között, a Biblia minden kijelentése aláhúzza az ember szabad választási jogát.

Természetesen a Biblia nem válaszol tárgyilagosan a szabad választással és az Isten előrelátásával kapcsolatban feltevődő minden filozófiai és teológiai kérdésre. Nem tisztázza Jézus testetöltésének, a Szentháromság természetének, a halottak feltámadásának vagy az idők végének filozófiai és teológiai kérdéseit sem. A Biblia

megtanít ezekre a dolgokra. Vagy elfogadjuk hit által, vagy nem.

Ennyire egyszerű. Még a „vallásszabadság” megnevezés is a szabad választási jog gondolatát hordozza. Végső soron mi értelme van szabadságról, bármilyen jellegű szabadságról beszélni, ha nem rendelkezünk a szabad választás lehetőségével és jogával?

Szeretném idézni John Locke, a nyugati vallásszabadság egyik első védelmezőjének szavait. Ez az angol úr olyan gondolatokat fogalmazott meg, melyek egyes vélekedések szerint nagy hatással voltak Thomas Jeffersonra, aki Amerikában elsőként próbálkozott a vallásszabadság bevezetésével.

„Meggazdagodhatok olyan tevékenységekből, amelyeket nem szeretek. Meggyógyulhatok egy betegségből olyan gyógymóddal, amelyekben nem hiszek. De nem nyerhetek szabadulást egy olyan vallás által, amely nem sugall bizalmat és amelynek istentiszteletét gyűlölöm.”

A legérdekesebb, hogy ezeket a szavakat a vallásszabadság kapcsán fogalmazta meg. Nem a kormány feladata, hogy meghatározza az emberek vallását, amely végső soron nem menti meg őket. Ki nyerhet szabadulást egy olyan vallás által, amelyben nem hisz, amelyet az ország vezetősége kényszerít rá? Locke üzenetének ez a lényege, mert ami napjainkban sokak számára vitathatatlan, az akkor nem volt ennyire egyértelmű. Például az „arab tavaszról” szóló beszámolók kapcsán nem kellene annyira lelkesednünk, mivel a legújabb egyiptomi közvéleménykutatás eredményei szerint az egyiptomiak nagy része helyesnek tartja a vallásukat

megváltoztató, az iszlámról más hitre áttérő személyek nyilvános kivégzését.

Nem, ezek az igazságok *nem* annyira egyértelműek, igaz?

A Törvény lényege a szabadság

Ezek tudatában, mint adventisták, hosszú ideig hirdettük a vallásszabadságot. Ez nem csak annak köszönhető, hogy a szombatünneplés Izráel kivételével majdnem minden országban szokatlan vallásgyakorlatnak számít. Nem, azért hirdetjük a vallásszabadság jogát, mert hiszünk egy bibliai elvben, mely Isten kormányzásának, Isten jellemének, Isten Törvényének lényege. Igen, Isten Törvénye mindannyiunk számára létezik, mert létezik szabadság.

Mit akarok mondani?

Gyertek, gondolkodjunk egy pillanat erejéig a következő kérdésen. Ha nem rendelkezünk szabadsággal, erkölcsi szabadsággal, mi lenne az erkölcsi törvény célja? Miért adott volna Isten törvényt számunkra, ha nem tudnánk szabad döntéseket hozni?

Például melyik szülő mondaná ezt a gyermekének: „Fiam, nem mehetsz a Holdra! Ez az én házam törvénye.” Egy gyermek számára lehetőség a Holdra feljutni, ezért a szülőknek nem szükséges olyan törvényeket hozniuk, amelyek által lehetetlen dolgot tiltanak meg.

Ugyanez a helyzet a mi erkölcsi szabadságunkkal is, amellyel Isten ajándékozott meg bennünket. Az erkölcsöt is Isten Törvénye határozza meg. Nem igaz? Pál ezt írta: „Mít mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt, inkább a bűnt nem ismertem, hanemcsak a törvény által. Mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: ne kívánjad!” (Róm 7: 7)

Ennek nem lenne értelme a szabadság hiányában, ha nem létezne a kívánság szabadsága, a jó vagy a rossz választásának szabadsága, az Isten melletti vagy Isten elleni döntés szabadsága.

Nézzetek fel a keresztre!

Hetednap Adventista minőségünkben ez a vallásszabadsággal kapcsolatos állásfoglalásunk. Tulajdonképpen engedjétek meg, hogy a már említett Thomas Jefferson szavait idézzem. Íme, hogyan fogalmazott az Egyesült Államok volt elnöke az amerikai vallásszabadsággal kapcsolatos egyik kijelentésében: „A Mindenható Isten szabadnak teremtette az elmét. Minden olyan kísérlet, amely ezt büntetések, ideiglenes terhek,

a polgári képességek korlátozása által befolyásolni próbálja, olyan szokások gyakorlásához vezet, mint a kétszínűség és a gonoszság, és eltávolítja az embert vallásunk Szent Szerzőjének tervétől, Aki mind a test, mind az elme Uraként nem óhajtja azt erőszakkal bevezetni, annak ellenére, hogy hatalma lenne azt megtenni.”

Figyeljétek meg: „A Mindenható Isten teremtette a szabad gondolkodást!” Jefferson biztosan nemcsak a választás szabadságában, hanem annak természetes következményében, a vallásszabadságban is hitt.

Ha meg akartok győződni a vallásszabadság Isten számára is nyilvánvaló fontosságáról, nézzetek fel a keresztre. Jézus mindezekről könnyen megszabadulhatott volna: ha valódi erkölcsi szabadság nélkül teremt meg bennünket. De nem tette ezt, annak ellenére, hogy előre ismerte a következményeket. Figyeljétek meg, mit írt Pál Timótheusnak: „Aki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte” (2Tim 1: 9).

A megváltási terv a világ teremtése előtt létezett, mivel Isten előre ismerte a szabad választási jog következményeit, de mégsem fosztott meg bennünket ettől, hanem meghalt a kereszten, hogy megszabadítson attól a büntetéstől, melyet a szabad választással való visszaélés következtében megérdemelnénk.

A szabadság védelmezői

Az üzenet egyszerű: ha a szabadság annyira fontos Isten szemében, hogyan engedheti meg magának egy földi kormány, hogy olyat tegyen, amit Isten nem tesz? Ez az evangélium és a vallásszabadság üzenete egyaránt, mivel a vallásszabadság az evangélium lényege. Az evangélium azt a jó hírt közli, hogy mit tett Jézus érettünk a kereszten: magára vállalta a választási szabadság áthágásának büntetését.

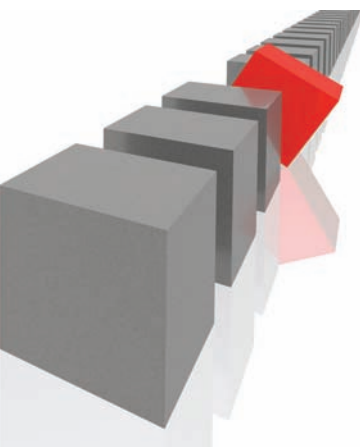
Félelmetes világban élünk. Olyan sok minden történik és az üldözés bármikor elkezdődhet. Azért hisszük, hogy minden cselekedetünk fontos. Át kell adnunk az embereknek a szabadságot, a vallásszabadság elveit.

Sokan hirdetik a vallásszabadságot. Azonban a hármaskorú üzenet fényében csak mi hirdetjük. Használjátok ki választási szabadságotokat, ezt a szent és értékes ajándékot, és folytonosan támogassátok azt a munkát, amelyre elhívattunk! ■

Clifford R. Goldstein
író és kiadó.

A véleménynyilvánítás szabadsága

Thomas Jefferson a vallásszabadságról szóló egyik beszédében kijelentette: „A szabad elmét a Mindenható Isten teremtette.” Hogyan magyarázhatnánk másképp a gonoszság megjelenését, a jó és a gonosz között zajló folytonos küzdelmet, ha nem a választási szabadság létezésével?

Isten választási szabadsággal ruházta fel az Általa teremtett embert, minden ezzel járó kockázat ellenére. Ezért senkinek, sem az egyháznak, sem az államnak, sem egyéneknek nem áll jogában valakit arra kényszeríteni, hogy átvegyen egy vallást, hogy megváltoztassa vallását, hogy a vallásában megmaradjon, vagy hogy vallás nélkül éljen. A lelkiismereti szabadság mennyei ajándék, az ember vitathatatlan joga, sőt, parancs.

A Hetednap Adventista Egyház a vallás- és lelkiismereti szabadság tevékeny hirdetője. Időnként, mivel az adventisták vallási kisebbségnek számítanak, léteztek olyan esetek, hogy ők maguk is a türelmetlenség és a hátrányos megkülönböztetés áldozataivá váltak. Ennek elkerülése érdekében a Hetednap Adventista Egyház szükségét látta, hogy az emberi jogok védelme mellett foglaljon állást, megalkotva egy osztályt, melynek ez legyen a feladata, a Hivatalos Kapcsolatok és a Vallásszabadság Osztályát.

Az egyház szervezeti rendszeréből adódóan ilyen osztályok egyházterületi szinten is működnek, amelyek keretén belül a hivatalos kapcsolatok építésével és fenntartásával, a vallásszabadság kérdéskörével és a felekezetek közötti párbeszéddel foglalkoznak. Az osztályok minden felelős vezetőjét megkérdeztük, mi a személyes véleményük e küldetés betöltéséről:

Melyek a Hivatalos Kapcsolatok és a Vallásszabadság Osztályának küldetésével kapcsolatos elvárásaid, vágyaid vagy aggodalmaid?

A Hivatalos Kapcsolatok és a Vallásszabadság Osztályának küldetése sok esetben a gyülekezetekben fellépő válsághelyzetek vagy az egyház által szervezett nyilvános események alkalmával körvonalazódik. Fennáll annak a ve-

szélye, hogy ennek a részlegnek a küldetése csupán felszínes és a valóságban nem létező maradjon a helyi gyülekezetek szintjén. Az isteni igazság tudatában állandó jelleggel folytatnunk kell a küzdelmet a vallásszabadság és a lelkiismereti szabadság védelmében. Ugyanilyen fontos, hogy a helyi gyülekezetek egészséges és tartós kapcsolatot ápoljanak a hatóságokkal, mert ez által újabb missziós alkalmak és lehetőségek szülehetnek.

Marius Creța, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály, Dél-Erdélyi Egyházterület, e-mail: mariuscreta@adventist.ro, tel: 0742 876753

Elvárásaim összefonódnak a Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály kérdéskörével kapcsolatos aggodalmaimmal. Szeretném, ha ez az osztály a gyülekezet többi osztályával karöltve szervezne külső kapcsolatokra épülő tevékenységeket. Gondolok itt az Ifjúsági Osztályra, a Személyes Szolgálat Osztályra és másokra. A gyülekezet terveit jól átgondolt csapatmunkaként kellene megvalósítani, több elképzelést ugyanazon a helyen, ugyanabban az időben csoportosítani, annak érdekében, hogy az egyház üzenete hivatalos, tiszta és világos formában kerüljön az emberek elé. Tudassuk velük, hogy érdekel minket polgártársaink fizikai és lelki jóléte.

Aggódok, nehogy egyénenként lemondjunk saját elveink megtartásáról, kérelmeink megvalósításáról, mint például egy vizsga szombatról másik napra való áthelyezése; a munkaadó programjának megváltoztatása egy munkás vallásos meggyőződése miatt, amikor ez lehetséges, stb. Nehogy azt gondoljuk, hogy egy bizonyos mértékű szabadságnak örvendve visszaelnénk azzal, ha kérelmeket nyújtanánk be. Ezek az elvárások és kérések, amennyiben keresztény lelkiülettel mutatjuk be őket, tulajdonképpen semmi egyebet nem tükröznek, mint önazonosságunkat és a mennyei elvekhez való hűségünket.

Gabriel Ișvan, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály, Munténiai Egyházterület, e-mail: gabrielisvan@adventist.ro, tel: 0741 063 764

Ezen a téren rendkívül fontos, ugyanakkor nagyon kényes kérdéseket kell megoldanunk. Itt van alkalmam a Bibliát megnyitva az ország legfontosabb embereivel együtt imádkozni. A jövőbeli kilátások, meglátásom szerint, az Osztály szemszögéből három irányba mutatnak:

1. A tagokat tájékoztassuk a vallásszabadság mibenlétéről, annak eléréséről, megtartásáról és hirdetéséről.

2. Erősítsük és fejlesszük kapcsolatainkat azokkal a személyekkel, akiknek döntő szavuk lehet a törvényhozás, végrehajtás és közigazgatás szintjén.

3. Szervezzünk olyan tevékenységeket és eseményeket, amelyek a magasabb szintű fórumoknak is jó képet mutatnak egyházunkról.

A félelmem az, hogy én, vagy a gyülekezet el ne feledjük az utat, amelyen Isten vezetett minket, és ennek következtében ösztönszerűen cselekedjünk, magunknak tulajdonítsuk a sikereket vagy alulértékeljük a prófécia és misszionáriusok helyett csak védelmezők maradjunk.

Dragoş Musat, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály, Bánáti Egyházterület
e-mail: dragosmusat@adventist.ro, tel: 0740 116 186

*A lelkiismereti szabadság
mennyei ajándék,
az ember vitathatatlan joga,
sőt, parancs.*

Ennek az osztálynak a keretén belül azt szeretném, ha gyülekezeteink tagjai képesítve lennének, hogy ebben az ellentmondásos, igazságtalan világban kiálljanak az igazság és a türelem oldalán. Célul tűztük ki, hogy a lelkiismereti szabadság kérdéseit képzések, nyilvános események szervezése által támogassuk, valamint a lelkészeket és a helyi gyülekezeti vezetőket írott anyaggal is ellássuk ezzel kapcsolatban.

Szeretném megvalósítani, hogy a vallásos kapcsolatok kérdése elsődleges feladata legyen ennek az osztálynak, és remélem, hogy számos lelkész és helyi vezető egyetért majd velem.

Petre Niţă, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály, Olténiai Egyházterület
e-mail: petrenita@adventist.ro, tel: 0745 347 263

Isten egyik legdrágább ajándékának, a szabadságnak az értékét tudatosítva, szeretnénk hidakat építeni, kezét nyújtani, hogy jótékony kapcsolatot alakíthassunk ki a helyi városi vezetőkkel és más felekezettel, a teljes szabadság idején, de akkor is, amikor a lelkiismereti szabadság veszélybe kerül. Az Alkotmány és a különleges törvények által nekünk tulajdonított jogok és szabadságok védelmezésének feladata arra készítet, hogy a körülöttünk élőket vallási hovatartozásuktól függetlenül egyenlőnek tekintsük, és küzdjünk annak az igazságnak a hirdetéséért, amely valóban „szabaddá tesz” bennünket.

Ştefan Mateaş, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály, Észak-Erdélyi Egyházterület,
e-mail: stefanmateas@adventist.ro, tel: 0751 056 887

Olyan eseményeknek vagyunk tanúi, amelyek észrevétlenül is az örökkévalóságra készülő jellemékké alakítják az emberek életét. Napjainkban a vallásszabadság nem csak egy elméleti kérdés, hanem az Isten Szava által biztosított szabadság elveinek gyakorlatba ültetése. A mi nemzedékünknek megadatott az esély a szólásra, mindannyiunk vallás- és lelkiismereti szabadságának védelmezésére. Szeretném, ha egyre növekedne azoknak a személyeknek a száma, akik Jézus Krisztus által helyesen képviselik az egyház küldetését, egységesen és határozottan kiállva a körülöttünk zajló társadalmi gondok megoldása érdekében.

Sergiu Macovei, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály, Moldvai Egyházterület,
e-mail: sergiuacovei@adventist.ro,
tel: 0744 346423 ■

Sorin Dinu a Speranța Tv Dreptul la opinie című televíziós műsorának rendezője.

Vallásszabadság Info

A Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály országos találkozója

Bert Beach

2013. június 14–15 között zajlott Méhkerten a Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály országos találkozója. Az esemény meghívottai számos szemináriumot tartottak. Az előadók között megemlíthjük Bert B. Beach, az International Religious Liberty Association alelnökének, valamint Liviu Olteanu, az Inter-Európai Divízió Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály vezetőjének nevét.

A meghívottak célkitűzései a következők voltak: a vallásszabadság kérdéskörével foglalkozó vezetők képzése, az Adventista Egyház európai és világszintű Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztálya szemléletmódjának megértése, de legfőképpen a helyi, területi és országos szinten a vezető közigazgatási szervekkel és a többi felekezet vezetőségével kialakított hivatalos kapcsolatteremtés fontosságának tudatosítása.

Bert Beach a terület általános kérdéseit mutatta be példák és a siker titkára vonatkozó gyakorlati tanácsok kíséretében, Liviu Olteanu dinamikus és részletesen elemezte az osztály célkitűzéseit, valamint a helyes és hatékony működés érdekében kidolgozott módszereket.

A szemináriumok egy másik része az osztályvezetők segítségére szolgáló eszközök bemutatására fektette a hangsúlyt. Ilyen összefüggésben Liviu Olteanu emlékeztette a hallgatóságot, hogy az Adventista Egyház európai szintű vezetősége különös figyelmet szentel ennek az osztálynak. A vallási jogok védelmezéséről szólva, Liviu Olteanu kijelentette: „Mi a szabadság elvét védelmezzük, nem egy saját, egyéni jogot! Minden embernek magánügye, hogy miben hisz, hogy az helyes vagy nem. Nem áll jogunkban és nem engedhetjük meg magunknak, hogy ítélkezzünk valaki felett, vagy változtatásra kényszerítsük, de hatalmunkban áll és kötelességünk, hogy védelmezzük és támogassuk őt szabadon hinni meggyőződéseiben.”

„A hetednapos adventisták a szabadság emberei. Világunkban a politika, a bűn, a megszorítások, az egészségügyi gondok rabláncok uralnak. Üzenetünk és kötelességünk része, hogy teljes szabadságot adjunk az embereknek” – mondta Bert Beach a végszóban.

Koncert a vallásszabadság támogatására

2013. június 16-án a Kulturális Minisztérium, az Association Internationale pour la Défense de la Liberté Religieuse és a Lelkiismeret és Szabadság Szervezet együttműködésével koncertet szervezett a Román Ateneum termében.

A Madrigal-kórus Voicu Popescu karmester vezényletével számos zeneművet adott elő, melyeket az eseményt levezető Maia Morgenstern színésznő, valamint a meghívottak beszédei tarkítottak. Mindannyian a vallásszabadság elvéről és értékeiről szóltak.

„Milyen lenne az élet zene nélkül? Hát szabadság nélkül?” Ezzel a kérdéssel nyitotta meg Maia Morgenstern az eseményt, majd bemutatta a kettő összefüggésének előnyeit: „Amikor ez a két fogalom találkozik, egységesítik az emberi lelket, mely élettel telik meg a szép és az igazság ilyen csodálatos összefonódása láttán, és valószínűleg felszabadít.”

A koncertet Liviu Olteanu, az EUD Vallásszabadság Osztályának vezetője, Thomas Schirrmacher, a Vallásszabadság Nemzetközi Intézetének igazgatója és Bert B. Beach, az International Religious Liberty Association alelnöke egészítette ki kisebb beszédekkel. A Képviselőház részéről Bogdan Ciucă úr, a Jogi Bizottság elnöke vette át a szót. A beszédek sorát Nelu Burcea testvér, a Romániai Lelkiismeret és Szabadság Szervezetének elnöke, az esemény házigazdája zárta.

A „Madrigal” Nemzeti Kamarakórus ebben az évben ünnepelte fennállásának 50. évfordulóját, mint a romániai előadóművészet jelképe a XX. század második felében. A különleges előadómód, a tiszta, makulátlan hangzás híressé tette a Madrigal-kórust mind Romániában, mind a külföldi színpadokon. A kórus 1992 óta az UNESCO világörökség része. ■

Liviu Olteanu

Kóruspróba a kristálytengernél (II) – a gyülekezeti karvezető

Egy társadalom erkölcsi fejlődésének és hitvallásának egyik legérzékenyebb mércéje a zene. A művészi vonatkozásokon túl, az egyházi zene egy időben istentiszteleti forma és ihlet. Ilyen összefüggésben, a Jákób létráján való egyensúly megtartása érdekében – melyen az énekbe foglalt ima felszáll, de vissza is tér, vigasztalásban, bátorításban, ösztönzésben, békességben, reménységben megfogalmazva a mennyei választ – Isten „vigyázókat” rendelt a szent zene kapujába. Így határozhatnánk meg a gyülekezeti karvezető szerepét.

A kórusvezető szerepe

A gyülekezeti kórus vezetője tekintse elsődleges céljának, hogy a gyülekezet minden fiatalját bevonja az istentiszteleti szolgálatba, másodrendűvé csökkentve a művészi vagy zenetchnikai szempontokat. A kórus képezi a jellemformálás keretét, minden vonatkozásában példaadó és az egyházi zene szeretete felé irányítja az ízlést.

Karvezető-technikai szempontból a karmestert ahhoz a sofőrhöz hasonlíthatjuk, aki a megfelelő irányba, megfelelő sebességgel vezeti járművét. Más szavakkal, a karmester célja, hogy vezessen és építsen, előcsalva az énekléshez szükséges erőforrásokat, megfelelő ritmusban úgy alakítva ezeket az erőket, hogy a részletek tökéletes összhangba kerüljenek a kórusmű egészének hangulatával.

Szeretnénk hangsúlyozni a karvezető és a kórus kölcsönös bizalomra, tiszteletre és megértésre épülő kapcsolatának fontosságát, mely nélkül hiábavalóvá válik az ajkak áldozata, mivel nem szívből jövő, és nem emelkedhetik fel, mert nem Istennek szánták.

Másrészt a kórusvezető társadalmi helyzete egy bizonyos büszkeségre készíteti: a vezénylet mozdulatától meghatározott felsőbbrendűség. Annyira szomorú, hogy sok esetben olyan kórusműveket hallunk, melyek csupán a karmester eltúlzott mozdulataival fejeződnek be, és egy műsor hangulatát kelve, elveszítik istentiszteleti jellegüket. Ezt a helyzetet sok esetben összetévesztik az Isten-dicsőítéssel. A különbség abban rejlik, hogy az egyik esetben a kar-

mesterre, a másikban pedig a mennyre kerül a hangsúly. A *forte* kiéneklése nagyon különböző az egyházi és a világi zene esetében, ugyanakkor a vezénylet mozdulatai más jelentőséggel bírnak a gyülekezeti ének esetében, és más fontossággal a többi zenében.

Jelzés szerepű karmesteri gesztusok

Az egyházi zene esetében megváltozik a súlypont, más szavakkal, a zenei megnyilatkozás művészi fokától függetlenül, semmiképp nem szabad az előadóra terelni a figyelmet.

A *vezénylet nem bűvészkedés*. Ellenkezőleg, a kórusvezetői mozdulatok célja a kottába bejegyzett jelzések továbbítása, megelevenítve ez által a zenedarabot, szívből fakadó énekléssé változtatva azt, melyet a karmester jelképesen a Megváltó lábai elé helyez. Semmi sem zavaróbb annál, mint amikor egy kórusvezető önmagát szeretné kiemelni és ennek érdekében a bűvészekéhez hasonló hatalmas mozdulatokkal gesztikulál. Ennek a megnyilvánulásnak a haszontalansága már-már neveléses.

A karmester tulajdonképpen nem énekel. Bármennyire is szükséges a jelenléte, a kórusvezető, jó idegenvezetőhöz hasonlóan, jelek által mutatja a követendő zenei útvonalat. Olyan miszterionárius, aki nem a saját nevében, hanem az előadott zene igazságának nevében beszél. Ezért annyira hamisak azok az előadásmódok, amelyek különféle grimaszok kíséretében érzékelteni próbálják, mennyire átéli a karmester vagy az előadó a zenét, amely mindenekelőtt szent. A valódi átéléstől való eltérés ebben az esetben is az adott szemléletmód függvénye: Kire tevődik a hangsúly? Istenre vagy az úgynevezett átélésre, művészi megnyilvánulásra, mely úgy mutatja be az előadót, mintha titokzatos kínok emésztenék.

Következésképpen, a karvezetői mozdulatoknál nem a technika, nem a mozdulatsor tökéletes kivitelezése, nem a kóruscsoportok belépései vagy a zenei mondatok zárásai a legfontosabbak, hanem a jelzés értékű *mozdulatok igazsága, szerezénysége, őszintesége és erkölcsi értéke*, melyek egy bűnbocsánatot nyert és megváltozott szív mély meggyőződéséből fakadnak. ■

Mihai Bejinariu
a Ștefan Demetrescu
Adventista Teológiai
Líceum tanára és
a Bukaresti Zenei
Egyetem tanársegédje.

A száz éves élet titka

Ez év júniusában különleges és ritka esemény színhelye volt a bukaresti Grant gyülekezet. Az egész közösség örömmel ünnepelte Lydia Modreanu Crăciunescu testvérnő 100 éves születésnapját.

Lydia testvérnő nem közömbös tagja volt a gyülekezetnek, hanem mindig bekapcsolódott bizonyos tevékenységekbe, különösképpen a zenei szolgálatba. A közösség számos tagja tőle tanult zongorázni, aki kellő pedagógiai érzékkel és türelemmel rendelkezett ahhoz, hogy ilyen feladatokat vállaljon.

Az 1910-ben alakult bukaresti Basarab gyülekezet megszervezése, mely később Grant, majd Új Grant néven működött, szorosán Lydia testvérnő családjának nevéhez fűződik. Az ő szüleinek házában tartották az első istentiszteleteket. A 12×4 m szobában sok hívő imádta Istent, míg a tagok száma 150 főre emelkedett, és egy 30 tagú kórus is alakult.

Amikor Lydia testvérnővel beszélgetésbe elegyedtem, megpróbáltam fényt deríteni a hosszú élet titkára, melyet a következőkben az olvasókkal is szeretnék megosztani.

A kezdetek

Lydia Modreanu Crăciunescu 1913-ban született, szorgalmas kereskedőcsaládban. A szülők, Alexandru és Elena Crăciunescu, a Basarab (mai nevén Nicolae Titulescu) sugárúti házuk földszintjén, jól jövedelmező üzletet működtettek.

Annak ellenére, hogy elfoglalt emberek voltak, Alexandru és Elena Crăciunescu nem feledték el, hogy lelkük táplálásáról is gondoskodjanak. Így nyitott szívvel, az előítéleteket figyelmen kívül hagyva, csatlakoztak a romániai Hetednapi Adventista Egyház akkor 500 tagot számláló csoportjához. Az igazság felismerésének öröme arra készítette őket, hogy lakásuk egyik emeleti szobáját felajánlják a gyülekezeti programok számára. Ily módon 1910-ben megalakult a bukaresti harmadik gyülekezet (Bukarest Basarab), mely 1913-ban 74 tagot számlált.

A hit és a remény ezen légkörébe született meg Lydia. Gyermekkorától Isten Szavának tanácsain nevelkedett és kivételes oktatásban részesült. Korán kezdett zongorázni, saját pianinót vásároltak neki, mely örökre összekapcsolta őt a zene szeretetével.

Lydia 25 évesen

Elesnek mellőled ezeren...

Az advent hit elvei mélyen gyökereztek Lydia testvérnő lelkében, melyeket élete eddigi 100 éve alatt szent tisztelettel gyakorolt. Ennek ismeretében mindenki számára természetes volt, amikor eldöntötte az Úrral való szövetségkötést. A különleges eseményt Leon Bălan lelkész vezette le Isten akaratával. Ezt a pillanatot Lydia testvérnő most is kedves emlékei között őrizgeti. Az akkor tett fogadalmát soha nem szegte meg.

1942-ben házasságot kötött az ifjú Ion Aurel Modreanuval, aki 1998-ban bekövetkezett haláláig hű társa maradt. Két gyermekük, Liviu és Livia, sok örömet hoztak otthonukba, célt és irányt adtak életüknek.

A fiatalok élete nem volt gondtalan. A második világháború idején történt egy olyan esemény, amely által örökre megbizonyosodtak arról, hogy az Úr különleges gonddal viseltetett Lydia testvérnő iránt. 1944 áprilisában az amerikai hadsereg légi támadást intézett Bukarest ellen. A bombázások idején Lydia testvérnő is a hatóságok által kialakított óvóhelyen keresett menedéket. Amikor mindenki szinte lebénult a félelemtől, Lydia testvérnő szívét akkor is a nyugalom mély érzése hatotta át. Eszébe jutott a 91. zsoltár 7. verse, mely szerint: „Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít.”

Hirtelen egy meggondolatlanok tűnő indítást érzett, hogy elhagyja rejtekhelyét. Lydia testvérnő nem szegült ellene ennek az indítatásnak, és kilépett a felszínre. Nemsokára a menedékhelyet bombatámadás érte, és minden ott tartózkodó személy életét veszítette.

Ez a szabadulás jelentette Lydia testvérnő számára azt a bizonyítékot, hogy Isten vezeti és óvja minden lépését. Erre a bizonyítékra szüksége volt, amikor elveszítette édesanyját, aki a kommunista rendszer által bevezetett megszorítások miatt hirtelen agyvérzésben elhunyt.

A mennyei szeretet ezen bizonyítékára élete más nehéz pillanataiban is támaszkodhatott és minden esetben érezte, hogy Isten, Akit szolgál, mellette áll.

100 év titka

Megkérdeztem Lydia testvérnőtől hosszú élete titkát. Arra gondoltam, hogy beszél majd nekünk a mértékletesség fontosságáról, az egészséges életmódról vagy valamely szokásról, melynek gyakorlásával mi is élvezhetnénk a Lydia testvérnőjéhez hasonló hosszú élet örömeit. Az ő 100 évének titka azonban más, sokkal egysze-

rűbb, mint azt elképzelnénk: „Az Úr szeretett engem és megadta nekem a hosszú élet boldogságát.” A beszélgetés során a testvérnő többször kijelentette, hogy Isten szeretetének köszönheti éveit.

Azonban nemcsak Isten szeretete Lydia testvérnőt, ő is szeretete az Urat. „Szerettem a gyülekezetbe menni” – mondta. Minden istentiszteleten és prédikáción részt vett. Gyermekkorától kezdve tanulmányozta a Bibliát és tevékenyen részt vett a gyülekezet életében. Szeretett énekelni, és másokat is megtanított Isten dicsőítésére. Biztosan találhatott volna okot kételkedésre a gyülekezetben, azonban ő azt választotta, hogy másoknak világítson.

100 életév, 100 év adventizmus

Lydia testvérnőt gyermekei és unokái őszinte szeretetének és tiszteletének körében találtuk. Most élvezhette az évek során tett erőfeszítések csodálatos eredményét. Az Új Grant gyülekezetben is ugyanezt tapasztaltuk. Az egész közösség mély tisztelettel és csodálattal vette körül „Lydia mamát”. Nem sok gyülekezet örvendhet ilyen kiváltságnak.

Ezekhez az érzésekhez csatlakozik az Adventszemle szerkesztősége is. Egészséget kívánunk Lydia testvérnőnek élete hátralevő idejére, és örök életet Isten Országában, szereteteivel együtt.

Megkérdeztük tőle, hogy 100 év várakozás után él-e még szívében a remény és várja-e, hiszi-e még az Úr eljövetelét. Határozottan válaszolt: „Jaj! Ne is halljak másról! Nagy örömmel várom, hogy Vele együtt lehessenek a mennyben!” Ekkor értettük meg, hogy életnek eltelt 100 éve 100 év adventizmust is jelent, amelynek minden percét hűséges várakozással töltötte.

Az Adventszemle szerkesztősége köszönetét fejezi ki Samuel Tutunaru testvérnek, a bukaresti Grant gyülekezet tagjának, ezen cikk megvalósításának lehetőségéért és a kiváló kezdeményezésért. ■

Lydia a szüleivel és testvéreivel

Lydia zongorázás közben,
Dicsőszentmártonban

Száz annyi

Jézus példázatai erőteljes kinyilatkoztatás-értékű szövegek. Egyszerűek és átláthatóak, értelmezésük során azonban mindig találhatunk bennük ót és újat. Megértésükkel együtt kibontakoznak előttünk Isten országának titkai, melyek „e világ alapítása óta” rejtve voltak (Mt 13:35).

Az egyik példázatban a földműves kimegy vetni. Első olvasatra talán nem, de aztán mégis feltűnő, hogy a magot nemcsak a megművelt, termésre alkalmas földbe veti, hanem szétszórja, ahová csak tudja: a kitaposott kemény útra, köves helyre, tövisek közé. Nem túl meggondolt ez a tékozlás: tudhatná, hogy ott nem kel ki semmi. Ugyanannyira érthetetlen lehet számunkra, hogy Isten miért törődik mindenkivel: miért tesz meg mindent azok megmentéséért is, akikről előre tudja, hogy a végsőkéig visszautasítják Őt és tartanak a rosszban. Miért nem személyválogató, mint mi emberek? Azzal teszünk jót, aki szerintünk megérdemli, akinél értelmét látjuk. Vajon Isten tőlünk is elvárja, elvárhatja, hogy ne legyünk személyválogatók? Hiszen az Ő határtalan lehetőségeivel szemben a mi időnk és lehetőségeink nagyon is korlátoltak. Megengedhetjük magunknak a luxust, hogy életerőnket – talán értelmetlenül – csak úgy másokra pazaroljuk, akiknek igazán semmivel sem tartozunk? Pál szerint éppen azért alkotott minket az Isten, hogy azokban a jócselekedetekben járjunk, melyeket Ő előre elkészített számunkra (Ef 2:10). Isten minden bizonnal erőt is ad azokhoz a jócselekedetekhez, melyeket számunkra előkészített. A kérdés csupán az, vagyunk-e olyan viszonyban Vele, hogy meghalljuk, amikor Lelke által késztet, hogy mikor kivel milyen jót tegyünk. Kérjünk minden reggel tisztánlátást Istentől rendelt lehetőségeink felismerésére. Ha Isten nem személyválogató, bizonyára mi sem dönthetjük el önkényesen, kit tartunk rokonszenvesnek és méltónak a jóindulatunkra.

A mindenféle szétszórt magból csak az hozott termést, amelyik a jó földbe hullt: az igazsághoz négyféle módon viszonyuló emberek közül is csak az terem gyümölcsöt, „aki hallja és érti az ígét”. Terem pedig némely „száz annyit, némely

hatvan annyit, némely pedig harminc annyit” (Mt 13:23). Isten mindenkinek kinyilatkoztatja igazságát, de mindenki maga dönti el, hogyan viszonyul a hozzá közeledő Istenhez és megmentő igazságához. Nem az hallja és érti az igazságot, aki jó időben van jó helyen, hanem mindenki saját akarata szerint keményedik meg az igazság iránt, hagyja elszáradni vagy fojtja el lelkében az igazságot.

Az igazságot elfogadóknak szintén szabadságukban áll eldönteni, mennyire engedik érvényesülni azt az életükben, és ehhez – nem pedig körülményeikhez – képest teremnek gyümölcsöt. Tőlünk függ az, hogy a jellemfejlődésben meddig jutunk el, milyen mértékben teremjük meg a Lélek gyümölcsseit: harminc, hatvan vagy száz százalékban. Isten lehetőséget biztosít számunkra, hogy már ebben a földi életben száz százalékos keresztények legyünk. Amint a mind-egyik magnál kisebb mustármagból a kert legmagasabb fája lesz, úgy nagyon alacsony szint-ről nagyon magasra juthatunk. Isten naponként megadja az ehhez szükséges erőt, ha mi ezt igényeljük. Sajnos sok esetben vagy mi magunk sem hiszünk a fejlődés lehetőségében, nem látjuk, mivé válhatunk, vagy túl jónak találjuk magunkat ahhoz, hogy változni akarjunk.

Ismételjük át a két összefüggést:

1. Isten nem személyválogató és tőlünk is ugyanezt várja el: adjuk meg minden embernek a lehetőséget a változásra azzal, hogy szeretettel viszonyulunk hozzájuk, a többi pedig már rajtuk múlik.

2. Isten erőt adhat és akar adni nekünk ahhoz, hogy a jellemfejlődésben magas szintet érjünk el. Szeretnénk fejlődni, belátjuk lelki szegénységünket, hogy változásra van szükségünk, vagy megelégszünk jelenlegi állapotunkkal? Tőlünk függ, hogy Isten tervéhez viszonyítva harminc annyivá, hatvan annyivá vagy száz annyivá válunk.

Járjunk naponként az Isten által előre elkészített jócselekedetekben, és kérjünk erőt a változáshoz, „míg eljutunk mindnyájan... az érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Ef 4:12). ■

Mezei Áron,
szerkesztő

Az egyetem küldetése (I)

Az oktatás megközelítése a keresztény filozófia szemszögéből

Az „egyetem küldetése” kifejezés egy felsőfokú oktatási intézmény céljának meghatározására használt tág fogalom. Idővel a küldetés tartalmi köre kibővült és változatosabbá vált, az általános társadalmi elvárásoknak megfelelően és azokra alapozva.

A nemzetállamok megjelenése, a technikai változások, a globalizáció csak néhány olyan tényező, amelyek nagy mértékben rányomták bélyegüket az elmúlt századok emberi társadalmára, az oktatás különböző formáit is befolyásolva. Az akadémiai intézményeket sem kímélték ezek a hatások. Megfelelő rugalmasságra van szükségük annak érdekében, hogy az új társadalmi elvárásoknak, a technikai változásoknak és a gazdasági átrendeződésnek is eleget téve, ne veszítsék el céljukat és önazonosságukat.

Úgy tűnik, az első küldetés-nyilatkozatokat az amerikai egyetemek dolgozták ki az 1930-as évektől kezdve. Napjainkban ez az önazonossági forma majdnem minden felsőfokú oktatási intézményben megtalálható. Amennyiben következetesen betartják kitételeit, ezek a nyilatkozatok irányt adhatnak a döntéseknek a kitűzött cél függvényében, indokolhatják a belső és a külső tevékenységek támogatását, segíthetik a kiértékelés folyamatát és tájékoztathatják a jövőbeli diákokat.

Az egyetem küldetése a történelemben

Az első, késő-középkori (1150–1550) skolasztikus európai egyetemek keretén belül az oktatás kitűzött célja, küldetése a tanítás és a képzés volt. A társadalom gyors átalakulásának idején megjelenő egyetemek válaszoltak a leg sürgetőbb kérésekre, képzett személyeket, papokat, köztisztviselőket, ügyvédeket, orvosokat, hivatalnokokat biztosítva a közösségeknek¹.

Következésképpen küldetésük pragmatikus volt, tanulmányaikat az uralkodó vallásos elvek-

nek vetették alá. A jelenkor egyetemei megtartották ezt az alapot, egy jól körülhatárolt területen belüli szakképzés feladatát.

A reneszánsz Olaszországban megjelenő humanista egyetemek a német, humboldti², valamint a jelenkori egyetemek előfutárát jelentették, melyek küldetésük különálló részének tekintették a kutatási feladatokat. A tanárok előadásai keretén belül mutatták be egyéni kutatási eredményeiket, egyesek a kérdésfelvetést alkalmazva oktatási módszerként.

Megalakulása óta, a humboldti egyetem arra a tisztán megfogalmazott elvre épült, mely szerint a korszak legkiemelkedőbb értelmiségi személyiségeit kérte fel az oktatás levezetésére, és megadta számukra saját kutatási területük meghatározásának szabadságát.

A nemzetállamok megjelenése után számos európai egyetemet államosítottak (az angol, spanyol, francia abszolutizmus idején). Állami intézményekként az egyetemek sok esetben az önkényeskedő kormány érdekeit képviselték, a propaganda és a közigazgatás által gyakorolt érveléssel sikeresen bevezették és felgyorsították az adott rendszer által előírt társadalmi változásokat. De ezektől eltekintve az állami egyetemek nagy része megtartott egy bizonyos fokú önállóságot és lényegesen hozzájárult a társadalom fejlődéséhez. ■

(folytatjuk)

2. Az általánosan elterjedt „humboldti egyetem” elnevezés Wilhelm von Humboldt (1767–1835) gondolkodó, diplomata és porosz vezető nevéhez fűződik, aki a Berliini Egyetem alapítójaként kialakította azt az oktatási rendszert, melyet először Poroszországban, majd más országokban is alkalmaztak.

Roxana Paraschiv
az Adventista Teológiai Intézet tanára.

1. John Scott: *The Mission of the University: Medieval to Postmodern Transformations*. The Journal of Higher Education. 77. 1. 2006. 1–39.

Mindkét lábára sánta (II)

Egyensúlyban a liberalizmus és a konzervativizmus között

Nemzetközi furcsaságok

Miközben a Nyugat fogékonyabb a baloldali üzenetére, a Kelet pedig a jobboldali álláspontot részesíti előnyben, a lehangosabban a szélső jobboldal hallatja hangját. Ezek a szélsőségek nem csupán személyes megnyilvánulások, hanem sok esetben valóságos missziók, tevékeny intézmények, melyek rendszeres kiadványokkal, különböző idegen nyelvekre lefordított irodalommal és nyilvánosan utazgató személyiségekkel büszkélkednek. A világhálón keresztül rendkívül hatékonyan működnek, adventistákként mutatkoznak be, azonban mindkét irányzat egyaránt ócsárolja az egyházat, eltorzítva annak képét több millió internetező szemében.

Minden téren a szélső jobboldal a legtevékenyebb, mindenkiel közli, a legsötétebb színekben tünteti fel az egyház vélt vagy valós hiányosságait. Néhány univerzális prédikátor, aki a valódi adventizmus védelmezőjének mondja magát, bejárja a világot, hogy itt-ott „megmentse” a keményebb eledel után áhítózó hívők kis csoportjait. Ők valóban sok meghökkentő hírt terjesztenek, melyeket – szavahihetőségük

alátámasztására – Ellen White idézeteivel fűszereznek. Ez valójában az igazság és a hamisság különböző arányú keveréke, melynek célja az egyház megtámadása.

A jobboldali személyiségek általában karizmatikus tulajdonságokkal rendelkeznek. Sok ideig hallgathatjuk előadásait anélkül, hogy bármely eltérésre felfigyelnénk. Sőt, telve vannak lelkeséggel. A végső azonban egyre erőteljesebb, mely az egyház valamely neves képviselőjének leleplezésébe torkollik, mely a jobboldal számára az által felháborító, hogy egy pápával, bizonyos katolikus vagy protestáns csoportosulással beszélgetett, nem adventista egyetemet végzett, tehát jezsuitizmus- vagy ökümenia-gyanús, stb. A szektás, zárkózott hívő, akit nem felvilágosít, hanem megrémít a Jelenések könyvének próféciája, aki semmit nem olvas, csak Ellen White könyveit és a Bibliát, annyira „fellelkesül”, hogy sok esetben képtelen helyesen értelmezni az őt körülvevő világot. Ez egy szomorú megállapítás, mely által senkit nem szeretnék megsérteni, azonban ez a magatartás hajtja a baloldali irányzatok malmát.

Egy másik példa, amikor egy ilyen prédikátor térdén állva kezdi a prédikációt, kijelentve, hogy így és nem másképp kell imádkozni, valamint utolsó előadásainak vége felé az „Omega-válság” jeleként mutatja be az Egyház valamely tettét vagy valamelyik elvét, ugyanakkor engedi félbeszakítani magát egy olyan személytől, aki a testvér missziójának anyagi támogatása érdekében szólal fel.

Egy másik ilyen prédikátor, a legkarizmatikusabb és a legnépszerűbb a hallgatóság körében, egyetemi tudású, a teremtés-hit és az egészséges életmód védelmező lelkésze. Eddig minden csodálatos. Minden adventista evangélizátorhoz hasonlóan bemutatja a Jelenések könyvének próféciáit, tehát teszi mindazt, amit tennie kell. Kijelentéseit azonban gazdagon fűszerezi egy összeesküvés-elmélet kijelentéseivel: a Katolikus Egyház felesküdt az igaz hit elpusztítása érdekében, megalakítva az iszlámot, kitalálva a jezsuita rendet, hogy a jezsuiták a maguk során újabb titkos szövetkezeteket alkossanak (szabadkőművesek, illuminátusok stb.). Az ilyen szerve-

zetek hozták létre a kapitalista és a kommunista rendszert, vagyis minden, ami a világban történik, bizonyos rangsorolás szerinti titkos szervezkedés, melyet egy Sátán-imádó kis embercsoport irányít. Ez a nagyszájú és hangoskodó forgatókönyv nem újszerű, nem alapoz eredeti kutatások eredményeire, hanem a világhálón és a botránylapokban megjelenő kétes adatokat továbbítja.

Amikor valaki azt állítja magáról, hogy jól ismeri az összeesküvéssel vádolt társaságok titkait, minden okom megvan rá, hogy figyelmen kívül hagyjam. Az egyház vezetősége felhívta a testvér figyelmét, hogy nem helyes ilyen kijelentéseket tennie, ezzel azonban csak olajat öntött a tűzre. Tovább virágoztatta az összeesküvés-elmélet tényeit, mely szerint az Iker-tornyokat a CIA (amerikai titkosszolgálat) ellenőrzött robbantása döntötte le, és nem az Al-Qaeda ügynökei. Szégyen egy adventista számára, hogy csatlakozzon az összeesküvés-hívók számos tagot számláló csoportjához.

A másik exotikus, sok csodálót magához vonzó prédikátor azzal kavargja fel a világot, hogy visszatér az adventizmus úttörőinek első prófécia-magyarázataihoz. Minden, amire később derült fény, elvetendő, kivéve azt az üzenetet, amit ő kapott. Így előszeretettel prédikálja Dániel 4. fejezetéből a „2520 évet”, erősíti, hogy a Dánielben emlegetett „mindennapi áldozat” tulajdonképpen a „pogányság”, hogy a Dániel 2. fejezetében leírt kő a 144.000, és a Jelenések 9–11. fejezeteiben megjelenő három jaj az iszlámot jelenti. Szerinte amikor 2001. szeptember 11-én az iszlám terrorizmus Amerikára sújtott, akkor kezdődött el az élők ítélete, tehát ha az egyház nem fogadja el az ő világosságát, akkor örökre a kinti sötétségben marad. Ezenkívül minden szép és jó, látványos és elegáns prófétai térképekkel, vonzó képekkel, tartalmas adatokkal olyan területet mutat be, melyet az egyház nem használ ki megfelelőképpen. Ezek a többékevésbé „holdkóros” látókörű személyek szenvedélyesen végzik küldetésüket, amelyben hisznek, és egyes hívők, akik hajlanak a próféciák tanulmányozására, csatlakoznak ezekhez a körökhöz.

Alkalmam volt a mi tájainkon is ultrakonzervatív hangokat hallani. Az egyik a nadrágellenesség elveivel járja be az országot, egy másik azt tartja küldetésének, hogy az egyház jelvényének „ökumenikus” eredetét megváltoztassa. Bizonyos testvérek arra fektetik a hangsúlyt, hogy az úrvacsorai pohár egy és ugyanaz, vagyis „nagy pohár” legyen, mások azt hangoztatják, hogy

a nők nem mehetnek a szószékre, vagy ha mégis, akkor kendőt kell viselniük. Egy másik mozgalom, amely mind jobban beszötte magát a gyülekezetekbe, azt állítja, hogy az 1888-as üzenetet szolgálja, de azt prédikálja, hogy Isten soha nem pusztít el senkit. Az egyház az ilyenfajta jobboldali irányzatokat is jogosan elutasítja.

A adventizmus „helyreállításának” hívei közül sokan elvetik a Szentháromság elvét. A Szent Kettősség létezésében hisznek, tagadják a Fiú örökkévalóságát, valamint különböző, egymásnak ellentmondó magyarázatokat találnak ki a Szentlélekkel kapcsolatban, melyek szerint Ő Isten gondolata, vagy az Ő jelenléte, vagy csak egy hatás, egy befolyás, vagy éppen maga Jézus Krisztusnak egy másik megjelenési formája. Az evangéliumban azt olvassuk, hogy ő „más vigasztaló”, de ők azt állítják, hogy nem más, hanem ugyanaz. Ha ez egy személyes meggyőződés lenne, nem okozna különösebb kárt. Ők azonban elvet, élet-halál kérdést faragnak hitükből, hitehagyással vádolják az egyházat, azt állítva, hogy összeesküvést szervez az úttörők által ránk hagyott igazság ellen. Azt hangoztatják, hogy a Szentháromság elfogadása a megjövendölt féltelmetes Omega-válságot jelenti az egyházban.

Zárkózzunk fel

Csak szerény vázlatot mutattam be azokról a lelki kihívásokról, amelyekkel napjaink egyháza küzd. A valóságban ezek sokkal összetettebbek és számosabbak. Célunk inkább a szemléltetés, mint a teljes bemutatás volt.

Mindannyian, akik valamilyen módon felelősök vagyunk az egyház lelki és elvi egészségéért, megfelelően tájékozottnak kellene lennünk ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban, annak érdekében, hogy a hitközösség letört szárnyait helyesen gyógyíthassuk. Ez hatalmas kihívás a lelkeszi testület és az egész egyház részére. Nem az egyedüli, de nagy mértékben hozzájárul az egyházban jelentkező feszültségekhez, valamint az egyház valódi küldetésével szembeni közömbösséghez.

Egy valódi Illés milyen üzenetet közvetítene a mai egyháznak? Valószínűleg elsőként feltenné a kérdést: „Meddig sántikáltok kétfelé?” A két ellentmondásos irányzat nagyon kevéssel járul hozzá az egyház egyensúlyának fenntartásához, és még kevésbé a küldetés beteljesítéséhez. Ami az egyház képét illeti, ilyen körülmények között ez csak törött lehet. A Szentírás Istene megparancsolja nekünk, hogy a középutat válasszuk, az igazság útját, és arról se jobbra, se balra ne térjünk le. (5Móz 5: 32) ■

Florin Lăiu az Adventista Teológiai Intézet tanára.

Az újprotestáns egyházak felekezeti jogállásának elismerése

Az első neoprotestáns egyház, amely elnyerte jogi állapotának hivatalos rendezését, a Baptista Egyház volt, 1944-ben. 1945-ben ismerték el hivatalosan a hetednapos adventisták és az evangéliumi keresztények jogi helyzetét. Az 444210/1945-ös határozat¹ előírta, hogy a Kultuszminisztérium 31999/1939-es határozatában felsorolt vallásos szervezetek a vallásos megnyilvánulások teljes szabadságát élvezhetik. Ami a Pünkösdisták Egyháza vonatkozásában is csupán megtúrt vallásos szervezetként működhetett, a két világháború közötti időszak más betiltott egyházaihoz hasonlóan.

Számos vallási felekezet, köztük az újprotestáns egyházak szervezeti és működési alapszabályzatát 1946-ban fogadták el. Elsőnek az evangéliumi keresztényekre került sor a 8151/1946. február 22-i határozat² által, majd a Baptista Egyház következett a 13097/1946 márciusi határozat³ értelmében.

A Hetednapos Adventista Egyház hivatalos elismerése

Ugyanabban az évben az adventisták is intézkedéseket kezdeményeztek annak érdekében, hogy az egyháznak teljes jogú felekezeti státuszot, a történelmi egyházakéhoz hasonló elismerést szerezzenek. Az adventista vezetőség által összeállított és a Kultuszminisztériumhoz küldött iratcsomaggal kapcsolatban egy minisztériumi tanácsos, katolikus pap, a status-quo megtartását javasolta Constantin Burducea miniszternek, vagyis hogy az Adventista Egyház maradjon továbbra is vallásos szervezetként nyilvántartva. Ezt szinte azonnal követte az adventisták válasza, akik összegyűjtötték azon egyháztagok vallomásait, akik a régi rendszerben üldözéseknek voltak kitéve. Számos nyilatkozat gyűlt össze; az első a két világháború

közötti időszakban üldözött hívők beszámolóját tartalmazta, szám szerint 365 tanúságtételt, a második pedig az üldözöttek 135 áldozatának esetét mutatta be Antonescu idejéből. A dosszié a következő címet viselte: „Meggzólalnak a status-quo áldozatai”⁴.

Ezt a két iratcsomót minden állami hivatalba elküldték, míg végül jóváhagyó választ kaptak. Petru Groza miniszterelnök közbelépése során Burducea újra elővette az adventisták dossziéját.⁵ A kedvező visszhang annak köszönhető, hogy az 1945. március 6-án beiktatott kormány kötelezettséget vállalt, hogy egyenlőséget biztosít minden vallásos felekezetnek, ennek leghűségesebb pártfogója pedig Petru Groza volt, aki megígérte, hogy véget vet a baptisták és az adventisták ellen folytatott üldözéseknek. Nem sokkal később Burduceát Mihail Ralea akadémikus váltotta fel tisztségében.⁶

Az új kultuszminiszter az Adventista Egyház elismerésére és szabályozására vonatkozó törvényrendelet tervezetének okfejtésében kijelentette:

„A Hetednapos Keresztény Adventista Egyház az ország azon vallásos szervezetei közé tartozik, akik a múlt törvényei és elnyomása miatt szenvedtek. Ők, a hívők kis létszáma és az országban való jelenlétük viszonylagos rövid ideje miatt a vallásos szervezetek csoportjába voltak besorolva, annak ellenére, hogy ez az egyház külföldön számottevő tagot számlál, mely több milliós létszámot jelent, szervezett gyülekezeteik és több mint száz éve elismert tevékenységük van. A Kultuszminisztérium a hetednapos adventisták kérésére áttanulmányozta hitvallásukat és szervezeti szabályzatukat, és úgy vélte, hogy ez nem ellenkezik a közrend elvárásaival, az állam szervezetének erkölcsével és törvényeivel,

1. M. O., 205/1945. szeptember 10.
2. Uo. 45/ 1946. február 22.
3. Uo. 68/1946. március 21.

4. ASSC. dosar 93/1943. vol. 14. inv. 2.
5. V. D. Cojea: *Lumini și umbre*. CARD. București. 2001. 345.
6. Dumitru Șandru: *Biserica din România 1944–1948*. 211.

ennek értelmében tehát jóváhagyta kérésüket a 8151/1946 határozat szerint.⁷

A Kultuszminisztérium 1946/14127-es jelentése és a Minisztertanács 664. hírlapjában kiadott engedély értelmében közzétették az 1946/407-es törvényrendeletet⁸ a romániai Hetednap Adventista Keresztény Egyház elismerésére és szabályozására. A törvényrendelet 6 cikkelyt tartalmazott. Az első kimondta, hogy „a hetednap adventisták felekezete a román állam által elismert egyház, mely ugyanolyan jogokat és szabadságot élvez, mint bármely más elismert egyház.”

Az Evangéliumi Keresztény Egyház az 1946/883-as törvényrendelet⁹ által vált elismertté. A felekezeti jogállás rendezése érdekében az Evangéliumi Keresztény Egyházat arra kényszerítették, hogy csatlakozzon a szabadkeresztények szervezetéhez.

A Pünkösdista Egyház elismerése

A Pünkösdista Egyház 1945-ben adta be kérését a hivatalos elismerés érdekében. Habár a többi újprotestáns egyház 1944. augusztus 23-a után azonnal megkapta ezt a jogállást, a pünkösdista közösségek elismerés nélkül működtek, a helyi hatóságok hozzáállásának függvényében, szűkebb vagy tágabb keretek között. Az elismerés elutasításának oka a Pünkösdista Egyház soraiban létező feldaraboltság volt.

A kérés értelmében 1945 elején a Kultuszminisztérium körlevelet küldött a rendőrség minden helyi kirendeltségéhez, hogy mérjék fel a Pünkösdista Egyház állapotát és jelentésükben tegyenek javaslatot ennek jövőbeli jogállásával kapcsolatban. A beérkezett jelentések nagyobb része a pünkösdisták törvényes elismerése ellen szólt.¹⁰

A felsorolt érvek között megemlítték, hogy: „az ortodox vallás nagy ellenségei”, „nem tesznek esküt a törvényszéken”, „olyan könyörgéseket gyakorolnak, melyek kibillentik az egyének lelki egyensúlyát, ez által rossz állampolgári példát mutatva”, „képviselőiket olyan emberek közül választják, akik semmiféle erkölcsi biztosítékot nem nyújtanak”, összejöveteleik alkalmával kiabálnak és az önkínzás különböző formáit gyakorolják, fejüket a falba verik, arcul ütik és

karmolják magukat, levetik magukat a földre és általában a vérzésig sebesítik magukat.”¹¹ „A fentieket tekintetbe véve, úgy véljük, hogy ez a szekta veszélyt jelent az állam, a társadalom és az egyház részére, ezért javasoljuk, hogy ne engedélyezzenek számukra szabad vallásgyakorlási jogot.”¹² A jelentések ellenére, a felekezetek közötti egyenlőség jogát figyelembe véve, a kommunista rendszer engedélyezte a Pünkösdista Egyház jogállását.

Hivatalos tárgyalások

Az 1203/1950-es törvényrendelet beiktatása után, melyben hivatalosan is elismerték a négy újprotestáns egyház törvényes működésének jogát, ezek képviselői december 13-ára kihallgatást kértek a Kultuszminisztériumnál. A gyűlésen Ștefan Demetrescu adventista vezető vette át mindenki nevében a szót. Ez alkalommal az evangélikus felekezetek vezetőségének egy „kiáltványát” is bemutatották, melyben az újprotestáns képviselők köszönetüket fejezték ki jogállásuk elismeréséért, felekezeteik törvényes keretek közé való helyezéséért és az 1944 előtt elszenvetett üldöztetések beszüntetéséért. „Ez által (...) fejezzük ki az ország és a kormány iránti hűségünket és köszönetünket (...), amely újból elismerte a vallásgyakorláshoz való jogunkat.”¹³

A Minisztertanács elnökénél, Petru Grozanál is következett egy kihallgatás, ahol Stoian Stanciu kultuszminiszter bemutatta a küldöttségek tagjait¹⁴. A képviselők közül a Baptista Egyház titkára, Ioan Rusu vette át a szót. Petru Groza beszédében kifejtette, hogy az állam 1945. március 6-án kiadott első rendelete két kitételt tartalmazott: az első a mezőgazdaság kérdéseivel foglalkozott, a második pedig a vallási elítéltek felmentésével. Ugyanakkor Petru Groza utalt „az ország demokratikus reformjaira és vívmányaira, a vallási reformokra, melyek reményei szerint az újprotestáns felekezetek közötti szoros együttműködést eredményezik.”¹⁵ ■

11. ACNSAS. fond Documentar. 6886. 272.

12. Uo. fond Documentar. 6886. 273.

13. ANIC. fond Comitetului Central al PCR. 46/1950. 3.

14. Az elismert felekezetek képviselői a következők voltak: Baptista Egyház – Ion Dan és Ioan Rusu; Adventista Egyház – Dumitru Florea, Victor Diaconescu, Ion Tachici; Pünkösdista Egyház – Gheorghe Bradin és Alexandru Vănuș; Evangéliumi Keresztény Egyház – David Teodoreanu és Alexandru Alexandrescu.

15. ANIC. fond CC al PCR. 46/1950. 1.

Gheorghe Modoran az Adventista Teológiai Intézet egyháztörténelem tanára.

7. M.O.45/1946. február 22.

8. Uo. 126/1946. június 3. 5589-5590.

9. M.O. 261/1946. november 9.

10. ANIC. Inspectoratul General al Jandarmeriei (IGJ). dosar 94/1945. 21.

Beszélgetések... egy könyvevangélistával!

Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!

Cristian Lupoia Fálticeni-ben született és egy közeli szép bukovinai faluban nevelkedett, ortodox családban. 16 éves korában kötött szövetséget Istennel, 19 éves korában kezdett könyvevangélistaként dolgozni Moldvában. Hét éve Craiovában és az Olténiai Egyházterület más helységeiben tevékenykedik.

Sinziana Constantin: *Miért léptél be ebbe a munkakörbe?*

Cristian Lupoia: 1996-ban részt vettem egy könyvevangélista képzésen Vatra Dornei-on. Az elméleti órák után hét nap gyakorlat következett, tapasztalt könyvevangélisták mellett. Amikor gyakorlatban is láttam ezt a munkát, megérttem a zsoltáríró szavait: „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” Akkor döbbsentem rá, hogy számomra ez a legmegfelelőbb munka és azóta nem mondtam le róla.

S.C.: *Milyen jó tulajdonságokkal kell egy könyvevangélistának rendelkeznie?*

C.L.: Szükséges néhány jó tulajdonság. Isten elfogad minket olyannak, amilyenek vagyunk, legkevésbé egy ajándékot mindenkinek adott. Azonban a munka során fejlődünk kell. Ez Isten terve velünk. Azt gondolom, hogy az egyik legfontosabb erény az odaadás, a könyvevangélista és Isten kapcsolata. Mindenekelőtt ez egy lelki jellegű tevékenység, és ha a könyvevangélista nem odaszentelt életű, akkor biztos a kudarc.

Ezen kívül azt hiszem, hogy a beszéd ajándéka is nagyon fontos. Viszszatekintve látom, hogy Isten segített nekem ezt az ajándékot fejleszteni és megtanultam megfelelő formában közeledni a különböző embercsoportokhoz.

Egy másik lényeges tulajdonság a csapatmunkában való részvétel ké-

pessége. Egy olyan könyvevangélista, aki képtelen tanácsokat, utasításokat, útbaigazításokat, feddéseket elfogadni, több időt kell, hogy töltsön terden állva.

A könyvevangélista szeressen olvasni, ismerje az általa bemutatott könyveket. Sajnálatos módon megtapasztaltam a bölcsesség nélküli lelkes munka szomorúságát is. Rendkívül lényeges jól ismerni a bemutatott könyvek tartalmát.

Egy másik erény a hitelesség. A könyvevangélistának saját életében is azt kell gyakorolnia, amit az embereknek bemutat. Sokszor szögezték nekem a kérdést: „Te így teszel? Egészségesen táplálkozol? Hiszed ezeket a dolgokat?” Ilyen esetekben saját példával kellett bizonyogatnom. Ha pusztán az embereket tanítjuk, de mi nem gyakoroljuk ugyanazt, akkor nem Jézus Krisztus evangéliumát mutatjuk be, hanem csak saját emberi véleményünket, amely nem terem gyümölcsöt.

Következésképpen mondhatom, hogy a könyvevangélistának naponta növekednie kell minden tekintetben és következetesnek kell maradnia a kiválóság elérésének követésében.

S.C.: *Mi a könyvevangelizálás célja?*

C.L.: Mi szent munkát végzünk. Segítjük az embereket egészségük megőrzésében, káros, egészségtelen szokásaik elhagyásában, olyan anyagokat ajánlunk fel számukra, melyek a boldog családi élet eléréséhez vezetik őket, és Isten felé tereljük figyelmüket. Az evangélium teljes mértékben újjáteremti az embert, és célunk, hogy felkeltsük az emberek érdeklődését a könyv iránt, mely hozzájárul életük helyreállításához.

S.C.: *Melyek a könyvevangélista munka nyereségei vagy áldásai?*

C.L.: A legnagyobb nyereség a személyes lelki növekedés volt. Három éve szolgáltam már a gyülekezetben, de nem találtam életem célját. Amikor ehhez a munkához csatlakoztam, megtaláltam létem értelmét és az embereket is más szemmel néztem. Ha egyszerűen csak néző vagy a gyülekezetben vagy az otthonodban, akkor

hajlamos leszel arra, hogy inkább elítéld, mind szeresd az embereket.

A munkám során tapasztalt kihívások mind jobban készítették a Biblia és a Prófétaság Lelkének tanulmányozására.

A legnagyobb áldás az volt, hogy ebben a tevékenységi körben ismerkedtem meg életem párjával. Isten mondta: „Keressétek először a menynek országát és a többiek mind megadtnak néktek.”

Ugyancsak áldást jelent mindaz a sok mosoly, öröm és reménység, amelyet azok életébe viszek, akikkel naponta találkozom. Valóban jobb adni, mint kapni.

S.C.: *Olyan vagy, mint egy szorgalmas méh, amely virágról virágra szállva keresi az értékes nektárt. Naponta az ismeretlenbe veted magad, kockázatokat vállalsz. Melyek azok a nehézségek vagy aggodalmak, amelyekkel egy könyvevangélistának szembe kell néznie?*

L.C.: Az elsődleges akadályt saját előítéleteink képezik. Vajon fogadják-e látogatásunkat? Érdeklődnek-e könyveink iránt? Ezen a téren is csal a látszat.

Egy adott pillanatban attól féltem, hogy elveszítem a munkahelyem, mivel városomban számos nagyszabású könyvevangélista akciót szerveztek. Az Úr azonban megnyugtatót, és biztosított róla, hogy az Ő eljöveteleig lesz munkám.

Számomra egy másik gond az időbeosztás volt. Sajnálatos módon voltak olyan esetek, amikor nem osztottam jól be az időt és értékes alkalmakat veszítettem el.

Voltak olyan helyzetek, amikor elcsüggedtem és azt mondtam: „Uram, nem megyek többet! Menjen, aki jobban ért hozzá. Én már belefáradtam a sok visszautasításba.” Isten így válaszolt: „Jól teszed, hogy így elbizonytalanodsz? Mire vársz?” És azokban a pillanatokban Isten az Ő Igéje, a feleségem vagy egy barátom által szólt hozzám, és arra bátorított, hogy folytassam az utat.

Anyagi világban élünk. Mi, könyvevangélisták is küzdünk a pénzügyi gondokkal, különösen, amikor családunk van. Időközben Isten egy kislánnyal áldott meg minket és hamarosan egy kisfiú is születik családunkba. Egy adott pillanatban arra gondoltam: „Istenem, én a Te munkádban dolgozom. De lehetséges, hogy egy másik munkahelyen jobban jártam volna.” Isten azonban, Ábrahámhoz hasonlóan bátorított: „Te menj előre, én majd gondoskodom rólad. Célod a lelkek megmentése és ne a múltó javak keresése

legyen.” És Ő betartotta ígéretét, sem én, sem a családom nem szenvedtünk hiányt.

S.C.: *Azt mondtad, hogy egy adott pillanatban majdnem meghátráltál. Beszélj nekünk néhány szóban belső küzdeleiről, valamint arról a forrásról, amely erőt adott a felálláshoz és a továbblépéshez.*

C.L.: Ha visszagondolok és elemzem azokat az alkalmakat, amikor a meghátrálás gondolata kísértett, rádöbbenek, hogy azokban a pillanatokban az Istennel való kapcsolatom meggyengült. Emberileg szólva, találunk magyarázatot azokra a gondolatokra. A munka nehezen haladt, a kitűzött munkacélt nem tudtam megvalósítani, más ajánlatokat is kaptam. Egy néhány hónap erejéig megpróbáltam párhuzamosan egy biztosítási cégnél is munkát vállalni, de valóban igaz, hogy nem lehet két úrnak szolgálni. Azt mondtam: „Isten bíz bennem, a gyülekezet és a könyvkiadó sokat tett annak érdekében, hogy kiképezzen erre munkára, és most a világ fiai élvezzék ennek gyümölcsét?”

Egészségügyi gondjaim is voltak. 1993–2000 között nyolc műtéten estem át, hosszú időt töltöttem kórházban. Elcsüggedtem, nem hittem, hogy visszatérek a munkámhoz, de Isten megerősített és megígérte: „Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök világosságod, és gyászod napjainak vége szakad.” (Ésa 60: 20)

Hol találtam a felemelkedéshez szükséges erőforrásra? Akárhányszor elolvasom a *Jézus élete* című könyvet és tudatosítom, hogy mennyi kelemetlen meglepetésben volt része a Megváltónak, amelyek ellenére soha nem hátrált meg, én is erőre kapok. Távolról sem hasonlíthatjuk az Ő szenvedéseit és harcait a miénkhez.

S.C.: *Köszönöm szépen, hogy őszintén választál kérdéseimre, és kérem az aratás Urát, hogy más munkásokat is küldjön ebbe a kihívásokkal teli, de annyira fontos munkába. ■*

Sînziana Constantin az Olténiai Egyházterület könyvevangélista-vezetője.

A két maradék

A hét trombitászó a kereszténység korszakait jelképezi, de nem az egyház (mint a hét gyülekezet és a hét pecsét), hanem azok szemszögéből, akik visszautasítják az evangéliumot és üldözik a hívőket. Isten gyermekei a mennyei igazságszolgáltatásért kiáltanak (lásd: Jel 6:9-11), a hét trombitászó pedig Isten végső ítéletének (a hét csapás) egy első válasza. A hét pecsét esetében a hatodik pecsét csúcspontja egy rendkívül lényeges közbevetés, a 144 000 megjelenése, amelynek bemutatása választ ad a „Ki állhat meg?” (Jel 6:17) kérdésre. Így a hét trombitászó esetében a hatodik trombitászó csúcspontja egy másik közbevetés, az édes-keserű tekercs, amelyet újból hirdetni kell a nemzeteknek, és amely választ ad arra a kérdésre, hogy mit tesz Isten az emberiség megtéretlen részével.

Az első maradék

Az ötödik és hatodik trombitászó az ördögi hordák mind nagyobb és nagyobb cselekvési szabadságát mutatja be. Ellen White ebben a közjátékban a Szentlélek visszavonulását látja a földről, majd Sátán és angyalai tevékenységének megerősödését.¹ Ironikusan hangzik, hogy míg a csapások a gonosz oldaláról származnak, Isten felhasznál különböző természeti csapásokat és katasztrófákat, hogy felhívja az emberek figyelmét a rájuk leselkedő veszélyekre. Még ironiku-

1. Ellen White: *Próféták és királyok*. 227. old.

sabb Jel 9:20-21: „A többi emberek pedig, akik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ércz és kő és fa bálványokat, amelyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak. És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördögösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.” Annak ellenére, hogy a gonosz angyalok az emberiség egyharmadát halállal sújtják (Jel 9:15), a megmaradt százalék továbbra is az ördögnek és a bálványoknak hódol, kitarva bűneiben. Ez az ítélet tehát nem a leghatékonyabb prédikátor.

A második maradék

Itt egy közjáték tárul elénk. A Jelenések 10. fejezetének látomásában János előtt egy angyal jelenik meg, aki egyik lábával a tengeren, másikkal a szárazföldön áll. Ennek jelentése, hogy az általa képviselt üzenet az egész világra vonatkozik. Különösképpen magasztos hírt közvetít. „És megesküvék arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lesz. Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istenek titka, amint megmondotta az ő szolgálainak, a profétáknak.” (Jel 10:6-7). A titok szó nagyon sok helyen megjelenik az Újszövetségben, az evangélium hirdetésével kapcsolatban (Mk 4:11, 1Kor 2:1, Ef 3: 3-4, 6:19, Kól 1:26, 2:2 stb.). Isten titkának vége megegyezik a kegyelem-idej lezárásával, amikor nem hirdetik többé Isten üzenetét, mivel senki nem fogadná már el. Ezért a Teremtőre történő eskü visszafordíthatatlan. Ha nem történik valami az Istentől elfordult emberiség érdekében a hatodik trombitászó ideje alatt, az utolsó trombitászó idején már túl késő lesz.

Tehát Jel 10:8-11:12 verseiben egy másik maradék leírását találjuk, azokét, akik arra hívtak el, hogy „újból” profétáljanak. Ők abban reménykednek, hogy a másodszer hirdetett evangélium által elérik azt a hatást, amelyet a csapások nem értek el. Győzedelmeskedik-e Isten és az Ő egyháza ebben az utolsó elkeseredett kísérletben, amely által megpróbálják menteni a menthetőt?

Újból az első maradék

A föld lakóinak szívéért zajló utolsó kegyelmi próbálkozások végkifejlete Jel 11:13-ban jelenik

meg: „És lőn abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék. És megöleték a földindulásban tízezer ember neve. És a többiek megrémülének és a menny Istenének adának dicsőséget.”

Hogy ezt megértsük, három kérdést kell megfogalmaznunk: (1) mit jelent a földrengés, (2) mit jelképez a város, és (3) a „megrémülének és a menny Istenének adának dicsőséget” kijelentés a megtérés vagy a késői bánat megnyilvánulása-e.

Amikor nem a „mennydörgések és villámok és szózatok és földindulás” kifejezés része, a mennydörgés a Jelenések könyvében egyetlen dologra vonatkozik, a Jézus eljövetele alkalmával bekövetkező konkrét földmozgásra (lásd: Jel 6:12, 16:18, v. ö. Ez 38:19).

A Jel 11:13 jelenete a visszajövetel egy másik képe. A város kifejezés vonatkozhat az egyházra (Jel 11:2), Babilonra (Jel 18:18) vagy az Új Jeruzsálemre (Jel 21:22, 22:14). Az első lehetőség ki van zárva, mivel a trombiták szava a föld lakosságának és nem az egyháznak a megbüntetéséről szól. Az utolsó lehetőséget is elvethetjük, mivel a trombitaszó a történelmi időben hangzik, az Új Jeruzsálem pedig annak lezárása után következik. Az egyetlen lehetséges válasz tehát a második. A földrengés a Jelenések Babilonja (Jel 14:20), minden olyan emberi lény összessége, aki nem tartozik Isten népének maradékához.²

A földet sújtó földrengésben tízezer ember pusztul el. Az életben maradtak „megrémülének és a menny Istenének adának dicsőséget”. A fordító rendkívüli módon ráérzett a szavak értelmére. A görög eredeti szöveget a „féltek” kifejezéssel is fordíthatták volna, amely pontosan a világ felé intézett evangélium meghívásának a megfogalmazása (Jel 14:7). A kijelentés ironikusan hangzik. Ha az evangélium nem változtatja meg a szíveket, a földrengés még annyira sem. A megszorító körülmények és az érvelés hiánya kényszeríti rá őket a Teremtő nagyságának elismerésére.³ A megfogalmazásból nem érezhető a bűn miatti bánkódás és a valódi megtérés gondolata.

2. Lásd még: Simon J. Kistemaker: *Exposition of the Book of Revelation*. New Testament Commentary. William Hendriksen (Grand Rapids: Baker Book House, 1953–2001), 20:338.

3. Robert H. Mounce: *The Book of Revelation*. The New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans Publishing Co. 1997), 224. old., Grant R. Osborne: *Revelation*. Baker exegetical commentary on the New Testament (Grand Rapids, Mich.: Baker Academic. 2002), 435. old.

A hét trombitászó által az evangélium újból való prédikálásának eredménye titok marad. Az egyház feladata, hogy szórja az Ige magvát, újra és újra tegye ezt. Csak az Úr eljövetelekor derül ki, hogy mennyi a tiszta búza és mennyi a konkoly. A rostálás az egyházra is vonatkozik. Tehát miközben másoknak prédikálva csodálkozunk azon, hogy hátat fordítanak az evangéliumnak, folytonosan figyeljünk arra, hogy vajon az emberek felé fordított arcunk valódi-e.

13 évvel ezelőtt olvastam egy könyvet Seneca (Kr.e. 4 – Kr.e. 65) római sztoikus gondolkodó életéről és munkásságáról. Amikor a könyvet becsuktam, egy kérdés maradt elmémben: miért nem volt keresztény ez a filozófus? A valódi kereszténység korszakában élt és gondolkodásmódja nagy mértékben egyezett a Bibliában leírt elvekkel. Az elmúlt évben, miközben dokortusi vizsgáimra készültem, megtaláltam a választ erre a kérdésre. Seneca egy erkölcsi farkas volt. Másokat megtanított, hogy ne halmozzanak fel vagyont, ő maga azonban jelentős gazdagságra tett szert. Azt hirdette, hogy nem kell félni a haláltól, amikor azonban Néró gonoszságot forralt ellene, kész volt egész vagyonát (innen is látható mekkora kincset halmozott fel) Cézár házában ajánlani, szabadulása érdekében. Végül folytonosan dicsérte és magasztalta Klaudiuszt, a Néró előtt uralkodó császárt, majd annak halála után szatírát írt róla.⁴ A kérdés tehát nem az, hogy mennyire szavahihetőek, hanem, hogy mennyire hitelesek vagyunk. ■

4. Everett Ferguson: *Backgrounds of Early Christianity* (Grand Rapids, MI: Eerdmans. 2003), 364. old.

Laurentiu Moş
az Adventista Teológiai Intézet újszövetségi tanára.

Bibliai nevek

Keress meg a táblázatban az alábbi bibliai neveket:

1. Mózes testvére: _____
2. A 23. zsoltár szerzője: _____
3. Az első asszony: _____
4. Az ikertestvér, akinek neve lefordítva ezt jelenti: „az ő sarkába fogózva” (1Móz 25): _____
5. Nevének jelentése: „Ítélt felőlem az Isten” (1Móz 30): _____
6. József és Benjámín édesanyja (1Móz 30): _____
7. Az ő neve azt jelenti: „kivett” (2Móz 2): _____
8. Épített egy bárkát: _____
9. A betániai Lázár testvérei: Mária és _____
10. Jézus egy eperfügefán látta meg őt (Lk 19): _____

Alina Chirileanu
a Román Unió
Gyermekosztályának
helyettes igazgatója.

D	Á	N	Z	Á	K	E	U	S	R
M	E	R	K	H	N	O	É	C	B
L	É	M	I	R	I	Á	M	J	I
D	F	É	C	V	M	Ó	Z	E	S
S	X	B	R	Á	K	H	E	L	G
Y	V	B	I	L	H	A	I	P	J
L	K	J	O	P	J	Á	K	O	B
G	J	K	L	F	I	U	É	V	A
I	K	D	Á	V	I	D	L	M	J
S	Á	R	G	E	M	Á	R	T	A

Örök ifjúság?

„Aki jóval tölti be a te ékességedet,
és megújul a te ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103:5)

Gyűlnek a centenáriumok. Hazánkban egyre gyakrabban ünnepeljük gyülekezetek, egyházterületek, kiadványok fennállásának 100 éves évfordulóját. Vitathatatlan áldás körünkben az advent hit folytonossága. Azonban figyeljük meg az érem másik oldalát. A valóság tükrében szemlélve önmagunkat, valamint a statisztikák adatait is összevetve, el kell ismerünk, hogy megöszültünk.

Természetesen a fehér hajszaalak tiszteletet parancsolnak, gazdagítják az egyház tapasztalatának és bölcsességének kincstárát, de örömről akkor teljesedik ki, amikor gyermekek, unokák és dédunokák serege vesz körül. Más szóval fájdalmasan vesszük tudomásul, hogy romániai advent családunk átlag életkora 55 év körül van. Még fájdalmasabb ez annak tudatában, hogy Románia lakosságának átlag életkora 40 év.

Feltevődik a kérdés: mi történik velünk a közeljövőben? Ha nem kapaszkodnánk a próféciába, a statisztikai adatok ezt mutatnák: kihalófélben vagyunk! De nem kér tőlünk is valamit a prófécia? Teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy nem tűnünk el. Egyesek beteljesítik küldetésüket. De te és én hol állunk majd?

Térjünk vissza gondolatban az egykori életkori évekhez. Az üzenet terjedt, sokan megkeresztelkedtek és az egyház fiatalodott. Lehet, hogy hitünk úttörőit idős, szakállas, szigorú arcú embereknek képzeljük el, ahogyan a képek mutatják őket. Ne feledjük el azonban, hogy sokan közülük fiatal serdülő korukban csatlakoztak az advent hithez. Ellen White, John Loughborough, J. N. Andrews, Uriah Smith, John Harvey Kellogg 16-26 évesek voltak amikor felvállalták a hármasszöveg üzenet hirdetését.

Nem csoda tehát, hogy a Prófétaság Lelke a következő idézetet is tartalmazza: „Egy ilyen ifjú, dolgozó, jól képzett, erőteljes hadsereg segítségével, mint a mi ifjaink, a Megváltó keresztre feszítésének, mennybemenetelének és közeli visszajövetelének üzenete hamarosan az egész világon elterjedhet.” (Nevelés, 271. old.)

Ezért teljes komolysággal kérdezzük: mit tehetnénk annak érdekében, hogy a gyülekezet-

ben született és nevelkedett gyermekeinket megtartsuk az egyházban? Annak ellenére, hogy tiszteljük szüleiket és az egyházat, nem mindig kötődnek olyan mértékben életmódunkhoz és az egyház szervezeteihez, ahogy azt mi szeretnénk. Mivel nagyon következetesek, nem tudnak eltekinteni attól az ellentétől, amely szombati hitvallásunk és hétköznapi magatartásunk között van.

Az utolsó Illés megfiatalítja az egyházat. A hit családjában nemcsak szülők, hanem gyermekek is lesznek (Mal 4:5-6). Szülők, beszéljünk annak a kornak az ifjairól, amikor az advent üzenet még a kezdeti szakaszában volt. Fialok, a magatok során kedveljétek meg ezeket az életrajzokat és írjátok újra saját tapasztalataitokkal. Csak így fordulhat egymás felé a szülők és a gyermekek szíve.

Első látásra kölcsönös elfogadásról, közös értékekről, prófétikus eszményekről van szó. Végző soron azonban mindez a központi kérdéshez kapcsolódik: Mennyire fontos gyakorlati életünkben a Megváltó jelenléte? Döntéshozatalunkban, istentiszteletünkben, életmódunkban mennyire vesszük figyelembe az Ő személyét? Elvárásaink, elveink, terveink, bizottsági gyűléseink mind meghatározott céllal működnek. De vajon magukban foglalják-e a lényegét: Jézus Krisztust?

A mennyei Mester vonzerejét semmi nem múlja felül. Ha zavar bennünket az öregedés, ha a serdülők és az ifjak már nem érzik az advent otthon kapcsolatainak fontosságát, akkor itt az ideje, hogy újra felfedezzük Azt, aki Immánuel – velünk az Isten.

Akárhányszor betér hozzánk, megszólít bennünket: „Békesség néktek!” A szülők és a gyermekek pedig kórusban válaszolnak: Maranatha! ■

Teodor Huțanu
a Román Unió elnöke.

Viața și Sănătate Kiadó Könyvajánlat

A nagy küzdelem maradéka

Gyéresi József az előadásaiban már megszokott egyszerűséggel és közérthetőséggel fejti ki a bibliai maradék fogalmát az Isten és Sátán közötti kozmikus konfliktus összefüggésében, miközben a lelki életre vonatkozó gyakorlati következtetéseket von le a mai olvasó számára.

RENDELÉS ÉS TÁJÉKOZTATÁS:

Viața și Sănătate Kiadó, Cuza Vodă utca 12. szám, Kolozsvár
tel: 0264-599413, 0745-513229 (Kolozsvár),
0265-249828, 0740-101040 (Marosvásárhely)

Dániel könyvének magyarázata

E könyv kettős rendeltetést tölt be: egyrészt emléket állít a néhai Moldován Vilmos fáradtságos és hasznos életének, másrészt közérthető és világos példáival megkönnyíti a végidőre vonatkozó jóvendölések feltérképezését, megértését és lelki alkalmazását.

